

Naslov originala RAWHIDE AND LACE

Diana Palmer

ZELENA VATRA

Čekaonica u bolnici bila je puna ljudi, ali visoki muškarac nije ni primetio rasplakanu decu i zabrinuta lica odraslih. Izgledao je krajnje neuredno jer je uskočio u prve pantalone i košulju koje je našao i nije imao vremena ni za brijanje ni za češljanje.

Zaustavio se pred stolom dežurne sestre sa takvim izrazom lica da je smesta privukao njenu pažnju. Izgledao je grubo i neobično zdravo za jednu bolničku čekaonicu.

— Izvolite? — upitala je učtivo.

— Iz policije su mi javili da je moj brat dovezen ovamo. Zove se Brus Vejd — rekao je dubokim, odsečnim glasom.

— On je već na hirurškom odeljenju — odgovorila je odmah sestra. — Primio ga je doktor Loson. Sačekajte trenutak, molim vas.

Podigla je telefonsku slušalicu i počela tiho da govori.

Timoti Vejd je nemirno koračao po čekaonici. Još maločas je mirno sedeo nad svojim knjigama i premišljao se da li da proda nekoliko svojih rasnih krava koje je uzgajao, a onda je zazvonio telefon. Život se iznenada izmenio. Valjda je Brusu dobro. Suviše dugo je čekao da pruži ruku pomirenja mlađem bratu kojeg je jedva poznao, ali sigurno je bilo još vremena. Mora biti još vremena!

U čekaonici se pojavio lekar u zelenoj uniformi i umornim pokretom skinuo masku sa lica. — Gospodine Vejde?

Tim mu je brzo prišao. — Kako je mom bratu?

Doktor je oklevao sa odgovorom. Poveo je Tima u jednu od malih soba u koje se ulazilo iz hodnika.

— Žao mi je — rekao je čim su ostali nasamo. — Povreda su bile suviše teške. Nismo uspeli da ga spasemo.

Tim nije ni trepnuo. Odavno je već stekao sposobnost da ne pokazuje svoja osećanja. Neko ko izgleda kao on morao je tako postupati. Jednostavno je stajao i gledao doktora u lice, pokušavajući da se pomiri sa saznanjem da više nikad neće videti svog brata. Sad je bio potpuno sam. Nikoga više nije imao. — Je li bilo . . . brzo? — konačno je upitao.

Lekar je klimnuo glavom. — Bio je u nesvesti kad je stigao ovamo i nije se više budio.

— Da li je još neko povređen u nesreći? Rekli su mi da su bila dva automobila.

— Drugi auto je bila čvrsta drumska krstarica. Jedva da je oštećena. Vaš brat je vozio mala sportska kola. Kad su sa prevrnula...

Tim je pokušao da odvraća Brusa od kupovine tog auta, ali bez uspeha. Nijedan savet nije bio dobrodošao ako je dolazio od starijeg brata. To je bila jedna od posledica razvoda njihovih roditelja. Brusa je odgajala njihova majka, a Tim je ostao sa ocem. Razlika u vaspitanu, bila je neverovatna.

Doktor mu je pružio paket sa Brusovim stvarima. Tim je nesvesno pregledao sadržinu. Na brzinu oprana odeća, ključevi, novčanik sa nekoliko stotina dolara.

— Bilo mu je samo dvadeset osam godina — tiho je rekao.

— Žao mi je što ništa nismo uspeli da učinimo za njega — iskreno je odgovorio doktor Loson.

Napolju je bilo hladno i vlažno. Tim to nije primećivao. Stigao je do auta i naslonio se na njega zadubljen u misli. Imao je šest godina više od Brusa, a osećao se pomalo starim kad bi bili zajedno. Tima je podizao otac, hladan, praktičan čovek koji je smatrao žene za slabost i naučio i sina da tako razmišlja. Bila je ironija što je zapravo Erin konačno razdvojila Brusa od Tima i ranča.

Erin. . . Za trenutak je zatvorio oči kad je se setio, kako nasmejana trči prema njemu. sa dugom crnom kosom i sitnim, skoro dečijim licem blistavim od radosti. Zaječao je.

Zapalio je cigaretu da bi se smirio. Nikad nije mogao mirno da razmišlja o njoj. Nije se zanosio. Znao je da je suviše ružan. sa svojim prevelikim nosom i ustima i grubom kožom no obrazima, da bi se dobar nekoj ženi. Možda se zato i po- našao onako neljubazno prema Erin još otkako su se upoznali. Bila je manekenka, a Brus ju je doveo na ranč da zajedno provedu vikend.

Bila je prekrasna. Kao da su se svi njegovi najtajniji snovi o ženskoj lepoti slili u to telo i lice, koje je i ranije viđao po časopisima, koji su sada bili pred njim, ne više na fotografiji, nego u liku prave žive, neverovatno privlačne žene.

Izgledalo je kao da se sve to dešavalo nekad davno, ali jedva da je prošlo godinu dana od vremena kada je Erin skoro redovno provodila vikende na ranču, u gostinskoj sobi. Stara domaćica Končita odmah ju je uzela pod svoje. Erin je uživala u njenoj pažnji. Otac joj je odavno umro, a majka je vreme uglavnom provodila putujući po Evropi. Zapravo, imali su slična hladna i prazna detinjstva.

Od samog početka Tim je činio sve što je mogao da joj pokvari vreme na ranču da je iznervira i izazove. Ona je to mirno podnosila sve dok jedne noći Brus nije morao hitno da otputuje Erin i Tim su ostali sami u kući, a on je učinio jedan prenapljen potez.

Setio se izraza njenih zelenih očiju kad ga je ošamarila, a on je, ne osvrćući se na to, privukao u naručje i počeo da je ljubi. Usne su joj bile meke, tople i slatke, oči zamagljene, raširenih zenica . . .

Setio se tačnog rasporeda jastuka pred kaminom na koje su se spustili. Setio se njenog isprekidanog, ubrzanog disanja kad joj je otkrio grudi. Nije ni pokušala da ga spreči. Setio

So njenog glasa kako mu tepa i njenih ruku kako ga privlače još bliže.

Stegao je zube i bacio cigaretu kad mu je dogorela do prstiju. Nije mogao znati da je ona nevina . . . sve dok nije suviše kasno. To je i ona i rekla kad je primetila njegovo iznenađenje. Bilo je suviše kasno. Pre nego što je stigao da išta učini, da joj nekako ublaži bol i razočaranje što nije doživela zadovoljstvo, čuli su zvuk Brusovog automobila pred kućom.

Kad je shvatio da se Brus vraća, Tim je počeo da se smeje njenoj lakoj predaji. Gledao ju je kako, uzdrhtala i bleđa, prikuplja svoju odeću. Rekao

joj je da se smesta gubi odatle, inače će sve ispričati Brusu. Izašla je iz sobe očiju punih suza.

Hiljadu puta je požalio zbog takvog ponašanja, ali imao je suviše mnogo ponosa i tvrdoglavosti da bi pokušao da joj se izvini i objasni joj svoja osećanja i razloge za svoje laži.

A nije imao nj vremena. Erin je rano sledećeg jutra otišla.

Brus ga je mrzeo zbog toga. Pretpostavio je šta se moglo desiti i pošao je za Erin da bi saznao istinu. Dan kasnije se preselio sa ranča i iznajmio stan u San Antoniju. Erin je nastavila svoju karijeru u Njujorku. Njeno lice ga je mesecima progonilo sa naslovnih stranica časopisa.

Progonile su ga i njene reči. Brus mu je rekao da se Erin pred njim podsmevala Timovim „nespretnim pokušajima da vodi ljubav“, i da joj se od toga smučilo. To su mu bile poslednje reči pre nego što je napustio ranč, da se više nikad ne vrati na njega. Tim je sledeća dva dana proveo sa tri boce tekile pred sobom i prošlo je skoro deset dana dok nije došao k sebi.

Erin se ponovo pojavila na ranču oko dva meseca kasnije i nije tražila Brusa nego Tima. On je upravo izlazio iz štale vodeći krupnu kobilu, a ona se uvezla u dvorište u malom sportskom autu, veoma nalik na onaj u kome će Brus poginuti šest meseci kasnije.

„Moram da razgovaram s tobom“ — rekla je tihim, mekim glasom. Oči su joj bile neobične, kao da čuvaju neku tajnu.

„O čemu mi možemo razgovarati?“

„Ako bi me makar saslušao...“ Pogled joj je bio molećiv.

Tim ju je nemilosrdno odmerio od glave do pete. Bila je prelepa kao i uvek i zato se osetio postidećenim što je makar i pomislio da ona može nešto osećati prema njemu, onako ružnom.

„Lepo izgledaš“ ... Sa koliko si njih spavala otkako si bila sa mnom?“

„Ni... ni sa kim“ — odgovorila je stegnutog grla. „Nije bilo nikoga osim tebe.“

„Nisam siguran, ali neka ti bude. Ne osvrći se uzalud, Brus nije ovde. Moj plan je sasvim uspeo. On se nikad neće oženiti tobom. Ne treba nam u porodici laka ženska koja izigrava nevinašce.“

„Time, slušaj me! Une noći. .“

„Radije ne bih o tome. Sve sam to izveo da bih posle ispričao Brusu i pomogao mu da te se otrese, ali nije bilo potrebe pošto si ti sama otišla.“ Izbegavao je da je pogleda. Možda bi bila u stanju da mu iz očiju pročita pravu istinu. „Ti si bila dobra za jednu noć ali ne i za duže.“

Video je suze kako joj se slivaju niz obraze, ali nije mu bilo žao. Ona ga je ismevala pred Brusom zbog nespretnog vođenja ljubavi. „Zašto si uopšte došla ovamo? Brus više ne živi na ranču.“

„Ne treba mi Brus. Nisam ga ni videla otkako sam otišla odavde. Htela sam da razgovaram sa tobom. Moram nešto da ti kažem . .“

„A ja imam stoku o kojoj se treba starati. Hajde, idi odavde. Vrati se među svoje manekene.“

Video je kako se opustila ramena i pošla prema autu. Znao je da se nešto u njoj slomilo. Nije odoleo i povikao je za njom da bi je zaustavio.

Kad je zastala okrenula se sa nadom jasno ispisanom na licu, njegova hrabrost je nestala. „Ako si došla zbog još malo provoda, stoka može da sačeka koji minut“ — rekao je bezdušno ..Možda si ponešto i naučila od onomad.“

„Time, kako možeš? Kako si mogao kad znaš koliko . . .“

Nije dovršila rečenicu. Okrenula se i potrčala prema autu. Tim ni sada nije znao da li bi izdržao još jedan minut oči u oči sa njom, a da se ne oda. Posmatrao ju je kako odlazi i osećao se prazno i napušteno.

Od tada nije video Erin Skot, a sada je i Brus bio mrtav. Pitao se jesu li se njih dvoje i dalje vidali. Brus je nije spominjao, a i njih dvojica jedva su razgovarali otkako se mladi brat preselio u grad.

Uzdahnuo je, ušao u auto. Imao je mnogo posla oko sahrane. Za početak otići će do Brusovog stana i razgovarati sa njegovim cimerom Možda se moći od njega da sazna je li mu je Brus ikada oprostio što je oterao Erin.

II

Brusov cimer je bio povučeni službenik, simpatičan čovek bez kompleksa i prijatan u ophođenju kao što je bio i Brus. Kad je Tim ušao u stan, zatekao ga je sa polupraznom bocom u ruci.

— Strašno mi je žao — iskreno je rekao Sem Haris. — Upravo sam čuo na radiju. Strašno, strašno mi je žao. Bio je to sjajan momak.

— Da — tiho se složio Tim i osvrnuo se po sobi. Nije bilo nikakvog znaka da je Brus tu živio . . . , osim velike fotografije Erin u kupaćem kostimu. Tim je prebledeo kad ju je video.

Sem je primetio njegov pogled. — Jadnik, obožavao je tu devojkicu. a ona se prema njemu ponašala samo kao prema prijatelju. — Pokazao je prema krevetu. — Eno, tamo je puna kutija pisama koja mu je vratila prošle nedelje.

Tim je osetio jezu. — Pisma?

Sem je izvadio kutiju i pokazao mu je. Bile su tu desetine Pisama pisanih Brusovom rukom i adresiranih na Erin. Nisu bila otvorena. Bilo je jedno pismo od nje za Brusa, nedavno poslato i otvoreno.

- Poludeo je kad ga je pročitao. Posle toga se promenio. Naročito kad bi se pomenulo tvoje ime. Čak je izmenio i testament. Pretio ti je. . . Skoro sam pomislio da ti javim, ali to me se ipak nije ticalo. Znaš kakav je bio Brus kad bi pomislio da ga je neko izdao, a on mi je ipak bio najbolji prijatelj.

Tim je bez reči gledao pismu pred sobom.

— Ima i njegove odeće u ormarima - - ponovo se oglasio Sem. —
Zapravo, još uvek nekako očekujem da će Brus svakog i časa stići kući.

— Ako budeš imao malo vremena da sve to spakuješ, poslaću nekoga po stvari — promrmljao je Tim.

— Naravno. Time . . . strašno mi je žao.

— I meni. Laku noć.

Dva sata kasnije Tim je sedeo u svojoj dnevnoj sobi sa kutijom pisama kraj sebe i otvarao ih jedno po jedno.

Sva Brusova pisma bila su puna ljubavi i planova za budućnost i molbi da se uda za njega. U svakom od njih bila je bar jedna rečenica o Timu, kojom je upozoravao koliko je Tim mrzi.

To je već samo po sebi bilo strašno. Ali, pismo koje je Erin poslala Brusu bilo je užasno. Osećao je da mu se srce para dok ga je čitao.

„Dragi Bruse,

vraćam ti sva tvoja pisma u nadi da ćeš konačno shvatiti da ti ja ne mogu pružiti ono Sto očekuješ. Ti si divan čovek i mnoge žene bi bile srećne da se udaju za tebe No, ja ne mogu da te volim. Nikada te nisam ni volela. Čak i da je bilo drugačije, ništa ne bi bilo moguće posle onog što je tvoj brat učinio. Znam da je deo krivice i moj, ali i dalje ne mogu da zaboravim šta se desilo. Do sada sam imala dve operacije: jednom su mi ugradili čeličnu ploču u kuk, a drugi put su je izvadili. Hodam uz pomoć štapa i prekrivena sam ožiljcima. Možda su psihički ožiljci još gori, jer sam u sudaru izgubila bebu .. "

Tim je sklopio oči i zadrhtao. Beba! Setio se njenog lica kad je došla na farmu, mekog izraza u njenim očima. „Imam nešto da ti kažem .. ." Htela je da zadrži to dete, bio je siguran.

A sad je bila invalid, sama, bez karijere, i mrzela ga je.

Ustao je teturajući se, pustio da pismo padne na pod i posegnuo za bocom viskija.

To je bilo jedino što je mogao da učini. mada je znao da se osećanja krivice i bola ne mogu izbrisati alkoholom.

Sledeća tri dana prošla su kao mora. Pogreb je održan po hladnoj kiši i prisustvovali su samo ljudi sa ranča i Brusov cimer. Tim je pomislio da se možda javi Erin, ali se setio da je tek izašla iz bolnice da nije sposobna za putovanje. Uostalom, verovatno bi prekinula vezu kad bude čula njegov glas. Zašto bi je onda uznemiravao?

Posle sahrane je pošao u grad da razgovara sa Edom Džonsonom, porodičnim advokatom. Očekivao je da je Brus učinio sve što može da bi ga sprečio da zadrži imanje... i bio je u pravu.

Ed Džonson je već prevalio petu deceniju. bio je punačak i počelav Odmah je ustao kad je video Tima da ulazi u kancelariju i bez reči mu pružio ruku. — Očekivao sam te.

Tim je klimnuo glavom i seo u ponuđenu fotelju, očekujući nastavak.

— Brus je poslednjim godinu dana tri puta menjao testament Znaš koliko je bio nestalan. No, posle onog što je učinio prošle nedelje počeo sam da se plašim za njegov razum.

Tim je pretrnuo. Prošle nedelje stiglo je pismo od Erin. — Pretpostavljam da me je isključio iz nasleđstva.

— Upravo tako. Sve je ostavio jednoj ženi koja živi u Njujorku. Mislim da je to ona manekenka sa kojom se viđao do pre nekoliko meseci. Samo trenutak ... da, evo. Gospođica Erin Skot. Ostavio joj je svu svoju imovinu pod uslovom da dođe i živi na ranču. Ako ne pristane, celokupno nasleđstvo prelazi u ruke Varda Džesapa

Vard Džesap! Timu je zastao dah. On i Vard su bili dugogodišnji neprijatelji. Džesapov ranč se graničio sa njihovim i bio je prekriven naftonosnim izvorima, a Džesap nije krio želju da proširi svoja ispitivanja na imanje Vejdovih. Nekoliko puta je nagovarao Brusa da mu proda svoj deo. A sad, ako Erin odbije da dođe, dobiće ga besplatno. Kakva neverovatno osveta, pomislio je sa gorčinom Brus je znao koliko Erin mrzi Tima. znao je da će radije umreti nego živeti pod istim krovom sa njim i tako se osigurao da veliki brat neće nasleđiti imanje

— Znači, sve je gotovo — promrmljao je.

— Molim?

— Erin je d oživela saobraćajnu nesreću. Teško je povređena, jedva se kreće. A izgubila je i dete koje je nosila.

— Brusovo dete?

— Ne, moje.

— Oh . . . , žao mi je.

— Ni upola tako kao meni— uzdahnuo je i ustao — Hvala. Ede. Već sam te dosta zadržao.

— Sačekaj malo. Nećeš se valjda tek tako pomiriti sa gubitkom polovine ranča? Pa.,ceo život si se trudio da to izgradiš!

— Erin me mrzi. Ne mogu da je zamislim kako dolazi iz čistog milosrđa da bi mi pomogla, ne posle onoga što sam joj učinio. Ni najmanje ne bih zamerio ako bi odlučila da me uništi.

Ed ga je posmatrao kako odlazi. Ovaj monolog nije ni najmanje ličio na onog Timotija Vejda kojeg je poznavao. Nešto ga je izmenilo. Najverovatnije, bratova smrt. Onaj stari Tim bi se borio do poslednje kapi krvi da zadrži imanje.

Odmahnuo je glavom podigao telefonsku slušalicu.

— Dženi, pozovite mi Erin Skot iz Njujorka — obratio se sekretarici. Nekoliko minuta kasnije, sa drugog kraja linije začuo se melodičan ženski glas.

— Da?

— Gospođica Skot?

— Da, ja sam Erin Skot.

Ovde je Edvard Džonson iz Ravena, u Teksasu ... advokat porodice Vejd — objasnio je.

— Nisam tražila odštetu . . .

— Radi se o potpuno drugoj stvari, gospođice —prekinuo ju je. -Jeste li poznavali mog klijenta Brusa Vejda?

Nastupila je pauza. — Brus... je li mu se nešto desilo?

— Imao je automobilsku nesreću pre tri dana. Na žalost, nije preživeo.

— Oh ... žao mi je, gospodine!...

— Džonson. Ed Džonson. Zovem vas da bih vas obavestio da ste vi zvanični naslednik.

— Naslednik?

Zvučala je zbunjeno. — Gospođice Skot, vi nasleđujete poveliku sumu novca i polovinu ranča Vejdovih.

— Ne mogu da poverujem — promrmljala je. — Zašto je to učinio? A njegov brat?

— Ni sam ne razume celu situaciju, ali vi ste jedini naslednik ... pod jednim uslovom.

— Kojim?

— Da živite na ranču.

— Nikada!

Znači. Tim je bio u pravu. Uzdahnuo je. — Očekivao sam takav odgovor. No, trebalo bi da čujete i ostalo... gospođice Skot?

— Da, slušam vas. — Glas joj je drhtao.

— Ako ne pristanete na taj uslov, vaša polovina ranča će pripasti Vardu Džesapu.

— To je, ako se ne varam, Timov... mislim, vlasnik susednog imanja?

— Da. On bi želeo da svoja naftonosna polja proširi i na imanje Vejdovih. To znači prodaju stoke. S onim što bi ostalo, ranč ne može da preživi. Postoji nekoliko porodica koje žive na njemu i od njega: potkivač, kauboji, veterinar, mehaničar...

— Ja... znam koliko je imanje veliko. Neki od tih ljudi žive tamo već tri generacije.

— Upravo tako.

— Treba mi vremena za razmišljanje — tiho je rekla. Tek sam izašla iz bolnice. Teško mi je da se krećem. Takav put bi mi bio veoma naporan.

— Gospodin Vejd ima lični avion — podsetio ju je.

— Znam. ali...

— Uslovi u testamentu su jasni i ne ostavljaju mi mnogo vremena. Žao mi je, ali moram već danas znati odgovor.

Ponovo je nastupila duga pauza. — Kažite gospodinu Vejdu da . . . da ću doći. Samo . . . koliko dugo moram da ostanem tamo?

— To nije određeno. Ostavlja se slobodnoj proceni svih zainteresovanih. ali će gospodin Džesap, verujte mi, biti spreman da traži svoj deo imanja i kroz trideset godina.

— Već sam čula koliko je on bezobziran — uzdahnula je. — Pa, mislim da ću sutra popodne biti spremna za put.

Zvučala je umorno. i kao da je trpela bolove. Osećao je krivicu što je požuruje, ali znao je da nema vremena za odlaganje.

Preneću poruku gospodinu Vejdu. Do sutra će svi potrebni papiri biti spremni. Gospođice Skot, čast mi je obavestiti vas da ste postali prilično bogata mlada dama.

— Prilično bogata — ponovila je i prekinula vezu.

III

Kao što dogovoreno sutradan popodne Erin je bila spremna za put. Sedela je u dnevnoj sobi, nervozno se poigravajući štapom, i pitala se koga će Tim poslati da je doveze avionom u Teksas.

Tačno u dva na vratima se začulo kucanje. — Napred.

Podigla je pogled i zaprepašćeno se zagledala u Timotija Vejda.

On se zaustavio na ulazu i nepomično je posmatrao dok se sa mukom podizala na noge, oslanjajući se na štap. Setio se nasmejane mlade devojke koja mu je trčala u susret. Sada je izgledala kao sredovečna žena. Bila je stravično mršava, bleđa, upalih. beživotnih očiju.

— Zdravo, Erin --- tiho je rekao.

Pognula je glavu. — Zdravo, Time.

Primetila je da se on osvrće po jedno nameštenom, zapuštenom stanu. — Već nekoliko meseci ne mogu da radim. Primam invalidninu od koje mogu samo da jedem.

.— Sad više nećeš morati tako da živiš — odrezao je on.

— Očito ne, ako je verovati tvom porodičnom advokatu — Nasmejala se za sebe. — Pretpostavljam da si čupao kosu od besa kad si saznao za testament. Hoćeš li pokušati da ga osporiš?

On nije odgovorio. — Jesi li spremna za polazak?

Slegnula je ramenima. — Hajdemo. Moraćeš sporo da ideš. Sa ovim nogom nisam baš sposobna za trčanje.

Posmatrao ju je kako mu se približava. Svaki pokret je bio spor i oprezan i očito bolan.

Primetila je njegov pogled. — Nemoj me sažaljevati — obrecnula se. — Da se nisi usudio!

Klimnuo je glavom i otvorio joj vrata. Kad je prošla pored njega. osetio je njen miris. I dalje je mirisala na ruže kao i onda ...

— Erin...

Ako ga je i čula ničim to nije pokazala. Nije ga ni pogledala. Polako se spustila niz stepenice.

Nekoliko trenutaka kasnije Tim e uzeo njen kofer i pošao za njom.

Trudio se da ćuti dok su se vozili prema aerodromu. Bilo je toliko mnogo stvari koje je želeo da je pita, da joj objasni, da joj se izvini. No, otac ga je naučio da treba biti ponosan, naročito prema ženama. I zato je ćutao.

Erin je prva prekinula tišinu. Šest meseci — promrmljala je. — Ko bi rekao da lako mnogo stvari može da se' desi za tako kratko vreme . . .

On ju je iskosa pogledao. Poigravala se štapom. — Koliko dugo ćeš morati da se koristiš tom stvari?

— Ne znam — slagala je. Zapravo je vrlo dobro znala. Rekli su joj i to ne jednom. Ako ne bude redovno radila vežbe, moraće da hoda sa štapom do kraja života. Ali, nije joj bilo važno. I onako neće nikada se vrati manekenskom poslu . . .

— Nisam očekivao da ćeš pristati na uslove iz Brusovog testamenta.

— Nisam ni mislila da ćeš očekivati tako nešto. Sasvim liči na tebe da smatraš kako ću zbog svog ponosa dopustiti da svi ljudi sa ranča izgube posao.

Znači, zato. Ne zbog nekih osećanja prema njemu, nego da bi pomogla drugima. Trebalo je da to pretpostavi.

— Izgledaš iznenađeno — primetila je.

- Ne baš — odgovorio je dok je zaustavljao auto na pakingu aerodroma. — Ti si ta koja zna da bude velikodušna ... na razne načine.

Pocrvenela je i oborila pogled. Zašto je podseća na to?

— Nisam hteo da te uvredim — brzo je rekao. — Nemoj to da shvataš tako ... lično

Nasmejala se skoro kroz suze. — Da ne shvatam lično?! Pa. Pogledaj me, pobogu!

Pružio je ruku prema njoj, ali ju je na pola puta nemoćno spustio. — Gledao sam te sve vreme. Hoćeš li da znaš šta sam video?

— Isluženu olupinu, pretpostavljam — rekla je sa gorčinom.

— Predala si se, zar ne? Prestala si da živiš, prestala si da radiš, prestala si da misliš.

— Imam pravo da radim šta hoću!

— Naravno, slažem se, ali pogledaj šta si napravila od sebe! Hoćeš da završiš kao bogalj?

— Ja jesam bogalj!

— To si samo uobrazila Ubedila si samu sebe da ti je život završen i da možeš doći na farmu i zatvoriti se tamo i čekati da umreš od tuge. E neće moći tako. Nateraću te da ponovo oživiš. Počećeš iz početka. Ja ću se postarati za to.

— Ne dolazi u obzir, svemoćni gospodar!

— Ako pođeš sa mnom. biće tako. Jedini način da ostaneš sama sa svojim uobraženim patnjama jeste da me pošalješ do đavola, da se vratiš u onu rupu od stana i pustiš da Vard Džesap dobije pola imanja i otera moje radnike.

To je i želela da učini, ali nije mogla. Savest joj nije dopuštala. Besno je pogledala Tima. — Mrzim te — prosiktala je.

— Znam, i ne krivim te zbog toga. Imaš potpuno pravo. Nisam te molio da se vratiš.

— Tačno, na tebe bi više ličilo da dođeš ovamo i kidnapuješ me.

— To nikad ne bih učinio, naročito ne posle ... — Još jednom je prešao pogledom preko njenog krhkog tela.

Oprezno ga je pogledala. — Gospodin Džonson ti je verovatno rekao da sam imala automobilsku nesreću.

Zagledao se u njen štap. — Pročitao sam poslednje pismo koje si poslala Brusu — promrmljao je.

Erin je iznenađeno podigla pogled. U njegovom glasu osetila je nežnost, a to joj je sada najmanje trebalo. Nije htela da razmišlja o njegovim osećanjima.

On je više osetio nego čuo njen prigušeni jecaj. — Erin, sve ono što sam ti rekao onog poslednjeg dana .. .

— Sve to si ozbiljno mislio. Uspeo si u onom što si hteo, spasao si Brusa od mene. To ti je jedino bilo važno.

— Ne, nije tako — promuklo je rekao i pružio ruku prema njenom licu.

— Ne dotiči me — rekla je visokim, piskavim glasom. — Nemoj me više nikada dotaći. Ako to učiniš, smesta ću otići i ostaviti i tebe i tvoju farmu da se snalazite kako znate i umete!

— Dobro — odmah se složio. Treba li još nešto da učinimo pre nego što pođemo u avion?

— Ja ... nisam ručala.

— Dobro, onda idemo na sendviče.

Obišao je auto i otvorio joj vrata, ali nije se ponudio da joj pomogne da izađe iz kola. Posmatrao ju je kako se sa mukom uspravlja oslanjajući se na štap. — Koliko je vremena prozio otkako su ti izvadili šipku iz kuka?

— Oko dve nedelje — promrmljala je.

— I, jesi li vežbala?

Brzo je oborila pogled. — Prijaće mi malo kafe.

On je bio uporan. — Vežbanje je jedini način na koji ćeš uspeti da hodaš bez štapa. Zar ti to nisu rekli?

— Zaista imaš petlju.

— Kad mi je bilo dvadeset četiri, slomio sam kuk na rodeo-takmičenju — mirno joj je objasnio. — Prošli su meseci dok nisam prestao da hramljem, a jedino su me vežbe spasle da mi se noga ne ukoči. Do dana

današnjeg zapamtio sam kako se rade te vežbe, i koliko dugo. Pomoći ću ti da se navikneš na njih.

— Ako pokušaš, možda će ti opet zatrebati — zapretila je.

— Svađalica, kao i uvek — nasmešio se on. — Uvek si bila takva. To mi se dopadalo.

— Nije ti se dopadalo ništa što je u vezi sa mnom. Mrzeo si me od samog početka i zato je sve i ispalo ovako.

— Jesi li sigurna? Mislilo sam da žene nekim instinktom pogodaju šta muškarci misle o njima.

— Kao što si već imao prilike da se uveriš, ja vrlo malo znam o muškarcima.

— A ti si već imala prilike da shvatiš da ja vrlo malo znam o ženama.

— U to me nećeš ubediti. Brus je rekao...

— Brus je previše govorio o meni... i o tebi. Čuo sam šta si rekla o mojoj nespretnosti.

— Molim?!

— Rekao je da me smatraš trapavim, nespretnim idiotom. Da si mu sve potanko opisala da ste mi se zajedno smejali. ..

Ona je prebledela. — On ... on ti je . . . to rekao?

— Erin! — Uspeo je u poslednji čas da je prihvati kad se onesvestila. — Mila moja — prošaputao je, milujući joj blede obraze.

Brzo je došla sebi. Zatreptala je i otvorila oči i za trenutak joj je pogled bio pun sećanja, a zatim kao da se spustila zavesa! Čim ga je prepoznala. lice joj je ponovo postalo hladno, iz njega je nestao sav život.

— Onesvestila si se — nežno joj je rekao.

Ošamućeno ga je posmatrala, opijena njegovom blizinom i toplotom njegovog tela.

— Time — prošaputala je.

— Jesi li dobro?

Naslonila mu je čelo na rame. — Da, samo sam malo slaba.

Pogladio joj je kosu i duboko udahnuo njen miris.

— Brus ti nije mogao reći tako nešto — odmahнула je glavom. — Jednostavno, nije mogao. — Oči su joj bile pune suza.

— Nije trebalo da ti to pomenem — promrmljao je. — Nisam hteo. Da li ti je sad bolje?

Duboko je uzdahnula. To je bila laž. Nikad ništa slično nije rekla Brusu. Pogladila je Timove sive oči i pokušala da mu to kaže, ali ju je zbunila iznenadna napetost u njegovom pogledu.

— Tvoje oči su me uvek podsećale na zeleni baršun — odsutno je rekao. zagledao u nju. — Meke i svetlucave, pune skrivene topline.

Dah joj je zastao. Zagledala se u njegovo grubo lice koje je prosto zračilo snagom i muževnošću.

— Nećeš naći lepotu ma koliko se trudila — tiho joj je rekao.

— Uvek si se razlikovao od Brusa — prošaputala je. — Bio si potpuno drugačiji. Usamljen, neranjiv, nedodirljiv, ponosan ...

— Osim jedne noći — prekinuo ju je i primetio da je pocrvenela. — Možeš li mi poverovati koliko sam kasnije žalio zbog toga? Kako bih rado sve izbrisao da sam samo mogao!

— Vraćanje u prošlost ništa neće izmeniti — odgovorila je sklopljenih očiju. — Oh. Time, ništa se ne bi promenilo.

— Žao mi je... zbog deteta koje smo začeli — rekao je sa oklevanjem, glasom promuklim od osećanja.

Iznenadeno ga je pogledala. — Znala sam da bi ga želeo.

Klimnuo je glavom. — Da sam znao, ne bih te pustio da odeš.

Osetila je njegovu iskrenost, ali i svoj strah. Ne sme ponovo početi da se zavarava. On samo oseća krivicu. I sažaljenje

— Sad mi je dobro — rekla je i odvojila se od njega. — Blizina njegovog tela ju je samo bolno podsećala na ono što je želela da zaboravi, na noć kada mu se prepustila sa radošću, jer ga je volela i verovala da i on voli nju. No, to je bila samo njegova igra. Zar ć ikada moći da mu to oprosta?

On ju je i dane držao zagrljenu. — Ostani tako.

— Umorna sam — prošaputala je — umorna od svega.

Video je po njoj da govori istinu. — Biće to dobro, ja ću se starati o tebi. Hajde. Idemo kući.

To nije bila njena kuća, ali bila je suviše slaba da bi se usprotivila. Pustela ga je da je uhvati za ruku i povede prema avionu.

IV

Tim joj je otvorio vrata u zadnjem delu male „cesne“, ali Erin ga je molećivo pogledala. — Mogu li da sedim napred, pored tebe?

To je bilo prvi put da je pokazala malo samoinicijative. — Naravno, samo izvoli.

Znala je da bi pozadi mogla udobnije da se smesti, ali nikad ranije nije letela privatnim avionom, mada ju je Brus nekoliko puta pozivao. Tim je uvek nalazio neki razlog zbog kojeg avion nije bio slobodan, ali je govorio da će let biti suviše opasan ili neudoban za nju. Nikad nije hteo da ona bude u blizini. Nikad nije hteo ni nju samu.

Dok su leteli, jedva da su razgovarali.

Kad su stigli na ranč. Erin se iznenadila kako se ništa nije promenilo. Činilo joj se da, posle svega što se desilo u njenom životu, nijedan njegov deo ne može ostati kao ranije. Nasmejala se kad je videla da pred kućom stoji odbor za doček. Končita i Hoze su odrasli na ranču. Njihovi roditelji su radili za Timovog oca Normana i bilo je sasvim prirodno da dvoje mladih preuzmu njihove poslove.

Posle pozdravljanja, odvelj su je u sobu preuređenu za nj. Timova soba je bila samo malo dublje u hodniku. Erin je shvatila da joj nisu mogli dati uobičajenu gostinsku sobu, jer se nalazila na spratu, suviše daleko za njenu povređenu nogu, ali se osećala pomalo uznemireno zbog buduće Timove blizine.

— Ako ti išta zatreba — objasnio je Tim — samo povuci ovo uže pored kreveta Končita će te čuti i doći... ili ja.

— Hvala.

To je trebalo da bude znak za Tima da ode i ostavi je samu, ali on je i dalje stajao i posmatrao je. — Nije ti dobro.

— Pokušaj da prođeš kroz dve velike operacije za pet meseci, pa ćeš možda shvatiti kako se osećam.

— Trebalo bi da razgovaraš sa našim porodičnim lekarom. On bi ti dao neke vežbe.

— Slušaj, to je moj kuk, moja noga i moj život i ja ću odlučiti...

— Ne. Dok si na mom imanju, nećeš.

— Nisi odgovoran za mene.

Znao je da ne vredi raspravljati se. Jednostavno će se pretvarati da ne čuje njene proteste. — Ugovoriću pregled — rekao je. — Možda ti može prepisati i neke vitamine. Bleda si i mršava.

— Time . . .

— Lezi i odmori se. Poslaću ti Končitu sa kakaoom. To će te zagrejati i pomoći ti da zaspiš.

— Prestani da mi naređuješ! — planula je.

— Tako je već bolje. — Zadovoljno je klimnuo glavom. — Sad si zazvučala skoro kao ljudsko biće.

— Ne znam zašto sam uopšte dolazila ovamo. — Prostrelila ga je pogledom.

— Znaš, naravno da znaš. Htela si da spaseš moje ljude od propasti. — Otvorio je vrata — zazvoni ako ti išta ustreba.

— Htela bih ... htela bih da odem na Brusov grob.

Lice mu nije promenilo izraz, ali kao da mu je glas postao mekši. — Odvešću te kasnije, kad se malo odmoriš.

— Da li ti nedostaje?

— Hoze će ti kasnije doneti kofer — rekao je i zatvorio vrata.

Ispunio je obećanje i odveo je na groblje. Zaustavili su se pred porodičnom grobnicom, gde su na velikom kamenu pored Brusovog imena bila uklesana još dva: Kristina i Norman Vejd. Roditelji koji nisu mogli da provedu život jedno sa drugim, zahtevali su da budu zajedno sahranjeni.

Erin je znala za priču o njihovom razvodu. — Zašto su se razveli?

— Ona je bila topla žena, a on hladan muškarac. To dovoljno govori, zar ne?

Tim se zagledao u spomenik. — Sad sam ostao samo ja. Čudno, uvek sam verovao da će me Brus nadživeti za bar dvadeset godina. Toliko je voleo život.

— A ti ga ne voliš?

— Celog života radiš da bi živeo, a ostatak vremena provedeš u brigama oko prinosa poreza, bolesti...

— Nikad nisam poznavala nekog tako ciničnog, čak ni u Njujorku.

— Ne ciničan, samo realan. Ne očekujem čuda.

— Možda ti se baš zato i ne dešavaju. Brus je bio sanjalica, uvek je očekivao iznenađenja. Bio je srećan skoro uvek, osim kad bi se setio da je uvek bio drugo dete. Ne po starosti. Pričao mi je da ga je čak i majka, sa kojom je živeo, uvek upoređivala sa tobom i više govorila o tebi nego o njemu.

— Nisam to znao. Izgleda da se nas dvojica uopšte i nismo poznavali.

— Tebe nikad niko i neće upoznati. Ti to ne dopuštaš.

— Erin ... je li istina da nikad nisi imala ništa sa Brusom?

— Da, istina je. Iako se to njemu nije dopadalo, ja sam ga smatrala za zabavnog druga. Nije me privlačio čak ni njegov novac. Nadam se da mi veruješ da sam i sama zarađivala sasvim dovoljno. Nisam sa nikim razgovarala o tebi, veruj mi. On je sam naslutio šta se moglo desiti. Možda sam izgledala kao posrnula devojkica.

Primetio je da je pocrvenela. — Dovodim te u neprijatne situacije. izvini. Nisam navikao kako treba da se ponašam sa ženama.

— Brus je govorio upravo suprotno.

— Ti bi trebalo to da znaš pošto si pričala kako sam bio nespretnan ... Izvini — dodao je kad joj je u očima video suze.

— Trebalo bi da se vratim u Njujork i pustim da se Vard Džesap useli u tvoju kuću.

— Ne bih pustio On je nepušač.

Pogledala ga je. iznenađena neobičnim osećanjem za humor kakvo nikad ne bi očekivala od njega. Onda je zaključila da je bilo dosta razgovora i žurno, koliko je bila u stanju, pošla prema parkingu.. U ljutnji se previše snažno oslanjala na štap.

— Slomićeš tu napravu — upozorio ju je Tim. — Bolje se malo više oslom na nogu da je razmrdaš.

— Prestani!

— Prestaću kad više ne budem imao šta da kažem. Hajde, ulazi u auto. Čeka me puno posla. Nadam se da voliš da čitaš, inače ćeš umreti od dosade na ranču preko zime.

— Mogu da gledam televiziju.

— Nemam televizor.

Zapanjeno ga je pogledala.

— Ne volim televiziju — pokušao je da objasni.

— Pa šta onda radiš uveče?

— Čitam.

Erin se nemoćno zavalila u sedište. Kako će se samo divno provoditi! Moraće da radi one užasno bolne vežbe, da ide kod lekara. A u slobodno vreme će moći da posmatra Tima kako čita. Oh. Bruse, pomislila je, u šta si me to uvalio?

V

Erin je uporno ponavljala da ne želi kod doktora, ali Tim ju je jednostavno namestio u auto i dovezao u ambulantu. Da bi sve bilo još gore, u čekaonici je glasno zahtevao da uđe i prisustvuje pregledu. Ostali pacijenti su se zbunjeno zagledali kad su to čuli.

Erin je bila crvena do ušiju. — Ovo će se začas raščuti Po gradu — ljutito je rekla. — Kako si samo mogao?

I onako svi već znaju da živimo u istoj kući — mirno je odgovorio.

Bio je u pravu, ali Erin se i dalje osećala veoma neprijatno. unapred se grozila što će biti predmet lokalnog ogovaranja. Ljudi su verovatno već saznali da je ona nasledila Brusov deo imanja i mogla je da zamisli šta će im pasti na pamet kao prvi razlog za takav Brusov postupak.

— Prestani da mučiš samu sebe — negodovao je Tim, sa punim pravom, uostalom. — Šta te se tiče šta o tebi misle dokone gospođe?

— Lako je tebi, ne radi se o tvom ugledu.

— Gospođice Skot? Ja sam Aleks Brodi — predstavio joj se postariji lekar u čiju su ordinaciju ušli. Čim su seli, počeo je nadugačko da je ispituje o povredi i operacijama. Ipak, bilo je jasno da mu je Tim dao ime lekara u Njujorku i da je upoznat sa svim detaljima.

— Jeste li redovno radili vežbe? — upitao je na kraju.

Pocrvenela je i oborila pogled. — Izgledalo mi je beskorisno ...

— Gospođice, dopustite da budem otvoren. Operacija vam je samo delimično pomogla. Možete ponovo da hodale, ali samo vežbe vam mogu pomoći da se oslobodite štapa. Kako sam razumeo, vi ste bili profesionalni maneken. Zato vam je naročito važno da se sasvim oporavite. Naravno, ako planirate da nastavite karijeru. Možemo vas svakog dana voziti u bolnicu da biste vežbali pod nadzorom stručnjaka.

— Ne ja . . .

— Možda bih ja mogao da joj pomažem — dobacio je Tim.

— Sećate se, i sam sam imao slomljen kuk.

Doktor se nasmešio, — Naravno da se sećam. Moja najbolja sestra dala je otkaz, dva fizioterapeuta otišla su u penziju . . .

Tim se nasmešio tako iskreno, manguptski da se Erin iznenadila. Nije znala da se on može i iskreno smešiti.

— Mogu vam dati tačan spisak i opis vežbi — složio se doktor — ali moraju se raditi dva puta dnevno po trideset minuta Svakog dana, bez prekida.

— Radiće ih ona — obećao je Tim pre nego što je Erin stigla da odgovori.

— Sad bih voleo da lično pogledam taj kuk — rekao je doktor.

Erin je prostrelila Tima pogledom. — Da li „doktor“ Vejd namerava da učestvuje u konzilijumu lekara ili će biti toliko ljubazan da se gubi odavde?

On je odmah ustao. — Pazite se, doktore, ona zna i da ujeta.

— U tom slučaju, proveriti da li si vakcinisan od besnila

1 - promrmljala je za sebe.

Pregled je brzo bio gotov. Doktor je za svaki slučaj napravio rendgenske snimke, utvrdio da se stanje poboljšalo i dao joj pilule protiv bolova i spisak vežbe.

Erin je sa gađenjem posmatrala papir dok su se vozili na ranč.

— Neću da ponovo počinem s tim. Bolno je i mučno, a nikakve koristi neće biti. Uvek ću hramati!

— Nećeš ako budeš radila vežbe, ali moraš biti odlučna u tome. Ja ću ti pomoći, ali ih ne mogu raditi umesto tebe.

— A zašto bi ti hteo da mi pomogneš? — iznenada je upitala i zagledala mu se u oči.

On je upalio cigaretu pre nego što joj je odgovorio. — Zato što sam ti to ja učinio.

— Ne misliš valjda da sam doživela sudar zbog tebe?

— Pa zar nisi bila si sva histerična kad si otišla odavde. . .

— Da, ali sam se malo dalje zaustavila i nisam nastavila da vozim sve dok se nisam smirila. Nikad ne vozim ako nisam sasvim sabrana. Nesreća Se dogodila kad sam već skoro stigla kući, satima kasnije. Čak su i policajci rekli da ništa nisam mogla učiniti. Udario me je pijani vozač koji je prešao na moju traku. Na mestu je poginuo.

— Srećnik — promrmliao je Tim. Erin je znala na šta misli.

— Prema tome, nema mesta kajanju. Hteo si da me razdvojiš od Brusa i uspeo si u tome.

— Više nego što sam se nadao. Obama sam vam uništio život.

— Sad više ništa ne možeš izmeniti. I onako se ne bih udala za njega. Nisam ga volela, sad to znaš. I on je to znao.

— Možda bi ipak bilo drugačije da nisam ... da te nisam ...

— Ne, nisi me silovao. I ti i ja smo to želeli.

— Tačno. Nisam znao da si nevinna. Kad sam shvatio, hteo sam da se povučem, ali ti mi nisi dopustila. A ja sam te toliko želeo da mi je samo taj jedan tvoj mig bio dovoljan da se sasvim zaboravim.

— Želeo si me, zar ne? Zaista si me želeo?

— Od samog početka. Toliko sam te želeo da si mi postala opsesija — priznao je. — Erin, ti si toliko lepa da bi te svaki muškarac poželeo.

Tada je možda i bilo tako, pomislila je. Sada sam prekrivena ožiljcima i hramljem — To vreme je prošlo — tiho je rekla. — Sad sam druga osoba.

— Ne moraš biti drugačija ako sama ne želiš tako.

— Ovakva? — Glas joj je zazvučao slomljeno. — Imam ožiljke na licu i na nozi. Želeo si me dok sam bisa lepa. Želeo si me, Jer me je i Brus želeo. No, sad sam obogaljena i osećaš smo sažaljenje. Zato me zapravo i trpiš u svojoj blizini, Time! Bio si mi neprijatelj od prvog dana našeg poznanstva! Već tada si me gledao sa mržnjom!

— U redu, sad si invalid i dopada ti se, očito, da tako bude, jer ništa ne činiš da to izmeniš. Izgleda da želiš da živiš pod mojim krovom i da do kraja života zavisíš od mene, je li?

Znao je da rizikuje. Ove reči su je mogle naterati u plač, što nikad ne bi sebi oprostio, ali mogle su je naterati i da se trgne i razmisli. Verovao je u ovo drugo.

I bio je u pravu. Video je kako joj iz očiju seva bes. Zamahnula je da ga udari jedva je uspeo da joj uhvati ruku i zaštititi se.

Iznenadio je i samog sebe kad ju je grubo privukao sasvim uz sebe.

Erin je pokušala da se odupre, ali samo nakratko. -

— Time ...

— Tako si isto prošaputala moje ime kad sam te prvi put zagrlio— promrmljao je i zagledao joj se u oči.

Erin je osetila strah. Znala je da će je Tim poljubiti, ali sve se dešavalo suviše brzo. Volela ga je, naravno, ali posle svega što se desilo nije bila spremna na bilo kakve intimnosti s njim.

No, nije stigla da se pobuni. On je bio brži.

Poljubio ju je tako grubo da je osetila bol. Trgla se i jeknula.

— Boli te? Nešto sam loše učinio? Pokaži mi kako treba - tiho je rekao.

Nije stigla ni da se začudi tako neobičnim rečima. Potpuno prirodnim pokretom uzela ga je za ruku i položila njegov dlan sebi na obraz. Nežno je dotakla njegove usne svojim, više milujući nego ljubeći.

— Erin ... — jeknuo je on. Odmah je shvatio šta ona želi. Laganim pokretima joj je ljubio oči, čelo, usne. Privila se uz njega, uživajući u kratkom prekidu svih neprijateljstava i sumnji.

— Jesi li . . . bila sa nekim posle mene? — promuklo je šapnuo.

— Nisam — iskreno je rekla.

— Ni ja nisam bio ni sa kim posle tebe... — Lagano je klizio pogledom duž njenog tela. — Erin, tko si lepa.

Ko zna koliko bi dugo ostali zagrljeni da se Erin nije pribrala i odmakla se od njega. Oboje su ubrzano disali.

— Pretpostavljam da sam pogrešio — rekao je glasom krivca.

— Oboje smo pogrešili.

On je duboko uzdahnuo da bi se sabrao. — Pa, hajdemo u kuću. — Tek sad je postao svestan koliko je glupo bilo sedeti i grliti se u autu pred kućom. Na svu sreću, Hoze i Končita su imali slobodan dan. a ostali su bili zauzeti oko stoke.

Kad su izašli iz auta. gledali su se kao saučesnici.

— Jesi li dobro? — upitao je Tim.

— Jesam.

— A noga?

— Potpuno sam je zaboravila — priznala je. — Znaš... mislim da ću raditi te vežbe.

Zaustio je da je upita otkuda se predomislila, ali se na vreme zaustavio. Primetio je da je Erin bila toliko zbunjena onim što se upravo desilo da je skoro sasvim prestala da hramlje dok je išla prema kući.

VI

To je bilo prvi put da se Tim nije odmah posle večere povukao u svoju sobu da se bavi knjigovodstvom Radni sto je bio snabdeven najsavremenijom opremom, uključujući i kompjuter. Kad se Erin zainteresovala za to čudo tehnike, objasnio joj je da je to samo terminal priključen za memoriju u njegovoj kancelariji u gradu.

— Treba mnogo računanja da bi sve bilo pod kontrolom — objašnjavao joj je dok su pili kafu pored kamina. — Imam računovođe, naravno ali neću da sve bude prepušteno njihovoj odgovornosti. Već sam viđao ljude koji su bankrotirali zato što ih je mrzelo da se bace sa knjigovodstvom.

— Ti zapravo, nikome ne veruješ, zar ne? — Erin je sedela u velikoj fotelji i izbegavala da pogleda prema kaminu. U ovoj sobi su ona i Tim vodili ljubav a sećanja su bila suviše bolna.

Tim ju je zamišljeno pogledao — Pa, zapravo ne znam. Čini mi se da pomalo učim da ti verujem.

— Nisi imao mnogo izbora s obzirom na Brusov testament. Zaista, kako si znao da neću rešiti da namerno odbijem nasledstvo samo da bi ti izgubio polovinu imanja?

— Nisam znao — priznao je on.

— Razmišljala sam da li da ti to učinim, ali, odluka se nije ticala samo tebe i mene nego i mnogih ljudi koji ovde rade. Nisam htela da zbog mog ponosa ostanu bez hleba.

— Meko srce, ali, zar ti ne bi prijalo da me vidiš na kolenima posle svega što sam ti učinio?

Pogledala ga je u oči. — Jedino za šta bih mogla da ti prebacim jeste što si slušao Brusove laži i odbijao da saslušas mene.

— Misliš? — Tim je ustao i natočio sebi čašu pića. Erin je primetila da je nije ni ponudio i setila se da je ranije, prilikom poseta ranču, uvek odbijala žestoko piće. Nije zaboravio.

— Sad je i onako sve gotovo — promrmljala je.

On se okrenuo i zagledao se u nju. — Misliš da je meni lako?

- Kako to misliš?

— Nosila si moje dete — rekao je neobičnim glasom od kojeg je Erin osetila da joj srce brže udara. — Ne možeš zamisliti kako sam se osećao kad sam pročitao ono pismo i saznao šta se desilo. Erin . . . veruj mi, nisam planirao da učinim išta od onoga što se . . . one noći desilo.

Erin je oborila pogled i počela da se poigrava ivicom bluže. Nikad joj se Tim nije ovako poveravao. Čutke je čekala nastavak.

— Mislio sam da se, ako te budem izazivao, možeš naljutiti i pokušati da me udariš. To bi mi bio izgovor da te dotaknem, da te dodirujem. Očajnički sam te želeo. Bio sam opsednut tobom. Sanjao sam da te dodirnem, makar i samo tako. A onda ... kad si dopustila da te poljubim. kad si me sama zagrlila... Do danas nisam uspeo da se setim šta se tačno dešavalo. Nije mi ni palo na pamet da je . . . moglo... postojati i dete.

— Mislila sam da samo želiš da me oteraš iz Brusovog života — šapnula je.

— Lagao sam te. Na Brusa nisam ni mislio. Želeo sam te.

— A oterao si me . . .

— Pa. morao sam! Pripadala si njemu! Ja sam ga izdao, a i ti. Morao sam da te udaljim pre nego što . . .

— Pre čega, čoveče od kamena? Pre nego što konačno izgubiš glavu? Da li je tako teško priznati da u tebi ima dovoljno ljudskih osećanja da bi osećao želju?

— Da!

Ljutitim pokretom prosuo je piće u kamin i prišao joj sasvim blizu. Erin je ustuknula koliko joj je naslon fotelje dozvoljavao.

— Nije to moja krivica. Znaš da me je otac vaspitao. On je smatrao da je brak, zapravo, poslovni sporazum dve stranke. Bezbroj puta mi je rekao da je seks slabost koju pravi, ponosan muškarac mora znati da prevaziđe. Nikakvo čudo što je majka otišla od njega. Ona je bila normalno ljudsko biće koje je osećalo potrebu da pruža i prima nežnosti.

— Iz dana u dan sve više ličim na njega — nastavio je posle kratke pauze koju je iskoristio da zapali cigaretu. — Ne mogu da se izmenim. Židovi imaju dve strane, Erin . . . Sprečavaju da se prođe kroz njih. ali sprečavaju i da se izade.

Erin je osetila da njeni problemi počinju da blede pred onim što je Tim rekao . . . a osećala je da je to prvi put u životu ispričao nekome.

— Usamljen si — nežno je rekla.

Pogledao ju je sa bolom u očima. — Celog života sam bio usamljen. Vaspitanje koje sam dobio i moj izgled sprečavali su me da se približim bilo kojoj ženi.

— Tvoj izgled? — zbunila se.

— Ne pretvaraj se. Znam da sam ružan.

— Ako misliš da je izgled važan, nisi ružan, nego glup. Nikad nisam sreća nikog ko izgleda tako muževno kao ti.

Kompliment ga je očito zatekao nesprenog, ali brzo se pribrao. — Nekoliko lepih reči da bi neprijatelj zadremao i omogućio ti laku pobeđu — progundao je.

— Ne, nisi u pravu. To bi značilo flertovanje, a ne dopadaš mi se toliko da bih flertovala sa tobom.

Glasno se nasmejao. — Aha, taktika toplo-hladno.

Slegnula je ramenima. — Znaš kako je, pomenuti neprijatelj uspeo je da me vrati u život Čini mi se da mu dugujem makar nekoliko komplimenata.

— Predomislićeš se kad počnemo da radimo na tvom kuku.

— Misliš? Ne verujem. Kad sam bila mala. htela sam da budem mornar. Imam dosta vojničkog duha, nije me lako slomiti!

Žena koju je Tim zatekao u onom stanu u Njujorku bila je slomljena, ali sad je od toga malo ostalo. Bilo je potrebno dosta truda, ali sad ga je opet gledala onim iskričavim pogledom koji je tako dobro pamtio.

— Lepa si — zaključio je glasno. — Bez obzira na ožiljke. Uskoro se nećeš ni sećati gde su bile posekotine.

— Ne verujem., jer su mi rekli da će na kuku biti potrebno presađivanje Kože — promrmljala je — a ja se neću tako brzo odvažiti da ponovo legnem na operacioni sto.

— Kada te neki muškarac bude svukao, najmanje će misliti na tamo neke sitne ožiljke — iznenada je rekao Tim.

Erin je zaboravila da ju je on one davne večeri video bez odeće. Setila se njegovog izraza lica, punog divljenja i neverice dok ju je posmatrao kroz odbleske vatre. Pocrvenela je.

— Aha, i ti si se setila. — Timov glas je bio dubok i pomalo promukao. — Koliko puta sam sedeo ovde i prisećao sv kako si izgledala dok sam te svlačio ... i posle. Da nije bilo Brusa . . . Ne, nikada mu neću oprostiti!

— Više nije važno — pokušala je da ga umiri — Brus je mrtav i treba ga ostaviti na miru. On je tako malo imao od života.,Time.

— A koliko sam ja imao? Mogao sam imati ... — na vreme se zaustavio da ne pomene dete — samo da nije bilo njega. I moje tvrdoglavosti . . .

— Time. Time, tu nesreću nisam nikako mogla da izbegnem. Auto je izleteo iz krivine, već je bio ma mojoj traci i ništa se nije moglo učiniti. Osim toga, to je bilo pred samim Njujorkom. Nije više imalo veze sa dolaskom ovamo. To mi se moglo desiti i da sam išla na neko snimanje u predgrađu. Ti nisi kriv. Time.

— Misliš? — Osmeh mu je izražavao gorčinu. — Da li si nameravala da zadržiš dete?

— Naravno — rekla je bez razmišljanja.

Pružio je ruku i dotakao joj obraz. — Nekako bih već saznao. Neko bi mi rekao. Našao bih te i oženio se tobom.

— Na šta bi ličio takav brak? Od početka ti se nije dopadao način na koji zarađujem za život i tražio bi da ostavim manekenstvo ... a za mene je to bio ceo život. Volela sam ga. Volela sam bleštava svetla, publiku i lepe haljine koje sam nosila. — Osmeh joj je nestao sa lica kad se setila nesreće. — Sad sam to izgubila. Nema povratka. Mogu naučiti da radim nešto drugo, ali ništa neće moći da mi zameni posao manekena. — Osim tebe, pomislila je, ali to nije izgovorila. Nije smela da pogazi svoj ponos i kaže mu kako bi najviše na svetu želela da živim sa njim, da bude voljena i da sme da pokaže svoju ljubav.

Pokušala je da promeni položaj u fotelji, ali je osetila oštar bol u nozi, — Oh, prokleta noga! — Bila je blizu suza.

— Ako ti se ne dopada postaraj se da to promeniš. Vežbaj kao što ti je doktor rekao. Ako hoćeš svoju karijeru, zasluži je!

Nije mogla znati koliko ga je pogodila njena zanesena priča o poslu koji voli, koliko je on u tom trenutku osetio da joj nije važan. Znao je da se to i moglo očekivati, ali se i dalje osećao pogođenim.

— U redu. I hoću, da znaš.

— Fino. Onda idi i obuci nešto u čemu ćeš moći da vežbaš, pa se vrati ovamo. Kafa može da čeka.

Ljutito je othramala niz hodnik i jedva odolela iskušenju da zalupi vrata za sobom.

VII

Prva vežba je bila mnogo bolnija nego što je očekivala. Sledila je uputstva sa spiska koji joj je doktor dao, a Tim je sedeo pored nje i kontrolisao joj svaki pokret.

— Uloži malo snage — zahtevao je.

— Nisam ja muškarac — pobunila se.

Značajno je pogledao njene male, čvrste grudi koje su se ocrtavale ispod tankog materijala trikoa i nasmešio se. — To vidim i sam.

— Prestani da piljiš u mene — obrecnula se.

— Sledeći put stavi grudnjak. Nisam kriv što mi poluotkrivene grudi privlače pogled.

Pocrvenela je i naglo ustala. — Timoti!

— Zašto si se tako uznemirila? Zar si zaboravila da smo vodili ljubav na istom ovom tepihu na kojem sad sediš?

— Oh, mrzim te! — povikala je. Oči su joj sevale, ali sa rasutom kosom i pripijenom trikom izgledala je pre izazovno nego besno.

— Ne, ne mene nego muškarce — odgovorio joj je — a za to sam ja kriv. No, možda ću uskoro uspeti da te ubedim da promeniš mišljenje o tome.

— Samo probaj — odsekla je.

— Šta je, izazivaš me?

Pogledao ju je pravo u oči i Erin je osetila kako počinje da drhti celim telom. Kuk ju je boleo, ali osećala je da drhtavica potiče od nečeg drugog. Želela je da mu izbriše sa lica taj samouvereni osmeh, da ga učini ranjivim, da sruši ograde koje je podigao oko sebe.

Pažljivo se izvila unazad, samo malo, tako da su joj se grudi bolje ocrtale ispod trikoa. — Možda je i tako — promuklo je šapnula. — A šta ćeš ti preduzeti?

On je naglim pokretom ugasio cigaretu. — Nadam se da je tvoj kuk spreman za dodatnu vežbu.

Brzim pokretom joj je prišao i uhvatio je za ramena. Osetila je njegovu nogu preko svojih i znala je da ne bi mogla da se oslobodi . . . čak i kad bi to želela.

— No, što ćemo sad? — upitao je smešeći se. — Jesi li ovo želela? — Odlučnim pokretom položio je dlanove na njene grudi.

Erin je zadržala dah. Sada je znala šta treba da učini. — Ne tako... ovako. Nežno je podigla njegov dlan i pokazala mu kako da je miluje, ne grubo pritiskajući, nego poigravajući se njenom mekom kožom.

— Tako ti se više dopada? — upitao ju je kad mu je pustila ruku , zatvorila oči prepuštajući se uživanju u njegovom dodiru.

— Da — šapnula je — to me uzbuđuje.

Tim je bio iznenađen što se ona tako ponaša, što mu se ne podsmeva zbog nespretnosti nego mu pokazuje kako treba da se ponaša. Sad se po prvi put ozbiljno upitao da nije Brus zaista lagao kad mu je pričao kako mu se ona rugala. Nije mu delovala kao osoba koja bi se smejala nečijem neiskustvu, naročito ne u ovom trenutku.

— Šta još voliš? — upitao je, ne verujući samom sebi da mu se to zaista događa.

Erin je laganim pokretom smaknula naramenice trikoa i obnažila grudi. — Poljubi me .. — šapnula je.

Poslušao ju je bez oklevanja i čuo tihi uzdah zadovoljstva koji je govorio više od bilo kojih reči.

Odvojio se od nje samo za trenutak da bi skinuo košulju. Još uvek se raskopčavao kada su začuli kucanje na vratima.

Oboje su se trgli. Tim joj je brzo pomogao da ponovo obuče triko ustao da otvori vrata. Oboje su u istom času shvatili da su potpuno zaboravili da zatvore vrata sobe u kojoj su se nalazili.

— Izgleda da sam se malo zaneo — promrmljao je i pogledao je kao krivac — ali nije to samo moja krivica. Ovde prisutna dama dala je sve od sebe da mi pomogne u tome.

— Pa, pomažeš mi da se oporavim. Najmanje što mogu učiniti zauzvrat jeste malo . . . opuštanja.

— To je bilo pre zavodenje nego opuštanje — rekao je i pružio joj ruku kako bi joj pomogao da ustane. No, nije je pustio nego ju je zadržao tik uz sebe. — Erin, ovako više ne može — ozbiljno je rekao. — Izbacuješ me iz ravnoteže. Mogu izgubiti kontrolu nad sobom Ja . . . neću da ponovo slučajno ostanem trudna. — Ta pomisao kao da ga je mučila. Pogled mu je potamneo, lice je izražavalo bol i gorčinu.

— Žao mi je — tiho je rekla Erin. Neću to više raditi, Time. Ne znam šta mi je bilo.

— Ne, nemoj se izvinjavati. Pored tebe se ponovo osećam kao ljudsko biće, kao muškarac... — Za trenutak je oklevao. — Želim te — šapnuo je konačno, kao da odaje neku užasnu tajnu.

Erin je tiho uzdahnula. — Znam. — Oborila je pogled. I sama je mogla izreći isto priznanje, ali bojala se da bi mu to dalo suviše veliku moć nad njom.

On kao da je osetio šta se zbiva, jer ju je snažno stegnuo za ramena.

U tom trenutku na vratima se pojavio Hoze.

— Senior, došao je predradnik, senjor Grandi. Podivljali pas je razjurio jedno stado. Kaže da je to isti onaj pas od prošlog puta. Senjor Džesapov pas.

— Prokletstvo — promrmljao je Tim. Začas se ponovo pretvorio u gospodara poseda hladnog, snažnog, nedodirljivog. U potpunog stranca za Erin. — Donesi mi malu dvocevku i kutiju municije — naredio je Hozeu — i kaži Grandiju da me pričeka. Dok me ne bude bilo, pozovi Eda Džonsona i kaži mu šta se desilo. Možda će sve ovo dospeti i na sud.

— Si, senjor. — Hoze je žurno otišao.

— Znači to je Džesapov pas — rekla je Erin dok je posmatrala Tima kako se priprema za poteru.

— To zapravo i nije pas. Napola je vuk. Već sam razgovarao o tome sa Džesapom ali on odbija da ga veže. Već mi je zaklao nekoliko grla.

— I sad ideš u lov na njega?

— Šta drugo mogu?

— Ali, ako ga ubiješ. Džesap bi mogao da te tuži.

— Samo neka izvoli. Volim da se borim. — Tim je zakopčao kaput i odmerio je od glave do pete. — Ti idi da se naspavaš. Sutra moramo ozbiljno da razgovaramo.

Prišao joj je sasvim blizu i obuhvatio joj lice dlanovima. — Ne čekaj me, ko zna kad ću se vratiti.

Sagnuo joj se do lica i svojim usnama nežno dotakao njene. Erin se nasmešila kad je ispoljio tu novu nežnost i blago ga ugrizla za donju usnu

Tim se za trenutak ukočio, a zatim joj uzvratio na isti način i nasmešio se

— Otkuda se tako dobro razumeš u ljubljenje? — upitao je smešeći se.

— Otuda što sam, sve dok nisam srela tebe, samo to radila sa dečacima — rekla je i značajno ga pogledala. — Čuvaj se.

— Brineš se za neprijatelja?

Pomilovala ga je po obrazu. — Ako ti se nešto desi, s kim bih se svadala?

Nežno joj je položio prst na usne. — Erin... ne. Sad ne mogu da govorim o tome Laku noć.

Otišao je bez osvrtnja i u hodu preuzeo oružje od Hozea koji je čekao u hodniku. Čula je zvuk zatvaranja vrata za njim i osetila da je obuzima drhtavica.

Šta li je to nameravao da joj kaže?

VIII

Erin te noći nikako nije uspevala da zaspi. U sećanju joj je iskrsnuo jedan od dana koje je provela na farmi sa Brusom i Timom, kada ie Brus nameravao da je povede na jutarnje jahanje ...

Tima su zatekli u štali kako posluje oko konja. Prekinuo je posao samo zakratko da kaže Brusu kojeg konja da osedla za Erin.

Brus se duboko poklonio starijem bratu i prostrelio sa pogledom. „I ja znam da izaberem konja" sarkastično je rekao, „i neću dopustiti da se Erin povredi. Na kraju krajeva" dodao je značajno „ona je moja devojka, a ne tvoja".

Tim nije odgovorio, ali pogledao je Erin tako da je ona pretrnula. Oči su mu bile prodorne, gladne, požudne. Čak i kad bi se samo setila tog pogleda. morala je da uzdrhti. Sve do tog trenutka Tim je bio neprijateljski nastrojen prema njoj j koristio se svakom prilikom da joj napakosti. No, tog hladnog jutra je u njegovim očima otkrila nešto što ju je privuklo.

Tokom jahanja prisećala se tog pogleda.

Kad su se vratili, Brusa je pozvao jedan od ljudi koji su radili na farmi. Erin je primetila Tima kako stoji sam, pored ograde korala. Ni sama nije razumela zašto, ali potrčala je prema njemu.

I sad je mogla da vidi izraz njegovog grubog lica, na kome je zapazila iznenađenje i zadovoljstvo, kad mu je prišla. Popela se na ogradu pored njega i počela da mu priča o jahanju, o imanju i o tome koliko joj se tu dopada.

Za divno čudo, nije je dočekaao nekom sarkastičnom, podrugljivom primedbom. Između dva dima cigarete odgovarao je na njena radoznala pitana i činilo se kao da je uživao u tome. No, kad ju je pogledao, opet je u njegovim očima videla onaj gladni pogled. Uskoro je Brus morao da ode, a Tim je ... učinio ono što je učinio.

I dalje se sećala vreline njegovog tela i njegovog pogleda kad ju je privukao uz sebe.

„Konačno" promuklo je šapnuo pre nego što ju je poljubio „konačno ..."

Kad ju je zagrlio, otvorio joj je ceo novi svet, za koji nije ni slutila da postoji. Setila se njegovog pogleda za vreme onih nekoliko trenutaka koje su proveli ležeći pored vatre zagrljeni. dok im se ubrzani dah smirivao.

A onda... onda su začuli Brusa kako se vraća i svet se odjednom srusio. Timove grube reči, njegov surovi pogled dok ju je terao od sebe ... sve je bilo kao ružan san. Sudar, pobačaj, operacije ...

A sada je ponovo bila tu, sa Timom i počinjalo je da se dešava nešto neobično. Neki novi odnos, koji ju je i privlačio i plašio u isto vreme. Je li on osećao samo sažaljenje prema njoj? A šta je ona sama osećala? Prvo je želela da se samo osveti. Mrzela ga je. No, vremenom je sve prešlo u apatiju, a sad je osećala da se vraća u život — Timovom zaslugom.

Okrenula se na leđa i uzdahnula. Želela ga je. To nije mogla da porekne. Svaki put kad bi je on dotakao kao da je gubila snegu volje. Pripadala mu je, a on je to morao znati. No, i on je oklevao.

Začula je zvuk auta koji se zaustavio pred kućom, a malo kasnije i korake kako se približavaju niz hodnik. Pretrnula je. Neće valjda ući u njenu sobu?

Pogledala je svoju spavaćicu. Pošto su je ožiljci od operacija na kuku često boleli na svim spavaćicama napravila je visoko izrezan šlic da je ni taj tanki materijal ne bi žuljao. To je bilo praktično, ali nije nimalo lepo izgledalo, pošto je povređena koža na nozi tako bila izložena pogledu.

Nije stigla ni da se upita šta bi mogla učiniti, jer je Tim već ušao u sobu, stavivši za sobom otvorena vrata zagledao se u nju. — Vidi, vidi. Mislio sam da se fatamorgana pokazuje samo u pustinji.

— Ovo je pre noćna mora nego fatamorgana — promrmljala je i posegnula za pokrivačem. — Kuk me boli i smeta mi dodir tkanine — pokušala, je da objasni. — Vežbe mi nisu prijale.

— A prija li ti da nosiš providne spavaćice?

Znala je da mora promeniti temu. — Jesi li ulovio tog psa?

— Ne. Pobegao je u šumu, ali Džesap će morati da mi plati štetu. — Prišao je krevetu i zagledao se u nju.

— Imaš nešto na umu? — izazivački je upitala.

— Da, li ti znaš o čemu se radi. zar ne? Zašto to radiš?

— Radim? Šta radim?

— Sakrivaš se pod pokrivač čim se ja pojavim. Nema na tebi ničega što već nisam imao prilike da vidim.

Oborila je pogled — Možda, ali ništa od toga nisi video u sadašnjem stanju, a ja ti to neću ni dopustiti.

— Ne zavaravaj se.

Još dok je govorio naglim pokretom strgao je pokrivač. Prikovao ju je za krevet snažnom rukom i seo pored nje.

— Nemoj! — pobunila se i pokušala da ga spreči, ali on je već sklonio spavaćicu sa njenih nogu i otkrio kuk prekriven ožiljcima . . .

Mada se prilično oporavila posle nesreće, koža joj i dalje nije nimalo lepo izgledala. Uzastopne operacije ostavile su više izukrštanih ožiljaka i samo bi plastična operacija mogla da ih zaleči. No, Timu nisu smetali ožiljci nego Erinino ponašanje.

Zatvorila je oči da ne bi videla njegovo gadenje. — Jesi li sad zadovoljan? — upitala je drhtavim glasom.

— Na duže staze, nisam. — Sagnuo se i poljubio ožiljke. Osetio je da se trgla.

— Time, nemoj!

Pogledao ju je u oči i nasmešio se. To je bio pravi osmeh, ne podrugljiv i sažaljiv. — Bojiš se? Čega? Kao što vidiš, ne gadim se, nisam - zgrožen, ne odvracam pogled. Imaš li još pitanja?

Prostrelila ga je pogledom. — Odvratno izgleda. Ne mogu da ga pogledam.

— Znači da si slabić — odvratio joj je. — Slušaj, ceo život sam proveo na ranču. Video sam i činio stvari od kojih bi ta tvoja lepa kosa osedela preko noći. U poređenju sa tim, ne- koliko tankih ožiljaka za*sta nisu ništa.

— Meni jesu!

— S obzirom na to. kako si ih stekla. ne krivim te. — Glas mu je iznenada postao pun topline. Nežno je dodirnuo naj- noviji ožiljak. Erin je primetila da je prebledeo kao da se pri- setio nečega za šta nije bio spreman.

— Jesi li dugo bila u bolnici?

— Jesam, Time ...

— Mora da je bilo strašno bolno — rekao je dok je i dalje posmatrao ožiljke. — A nisi imala nikog ko bi se starao o tebi, ko bi ti pomagao.

Naglo je ustao i zagledao se kroz prozor. Erin je shvatila na šta on misli. Posle nesreće, on je bio taj koji je trebalo da je posećuje i hrabri je, a on nije imao pojma šta se desilo.

Iznenada je potpuno zaboravila na sebe. Ustala je i prišla mu. Znala je da reći ne bi pomogle. Umesto toga ga je zagrlila oko pojasa.

Tim je snažno zadrhtao, a odmah zatim joj je obgrlio ramena. U prvi mah kao da je hteo da je odgurne, ali se odmah predomislio i uzvratilo joj zagrljaj. Zagnjurio je lice u njenu kosu i duboko uzdahnuo.

— Ipak, ti imaš sasvim ljudske osobine — rekla je tiho. — Kriješ ih da ih niko ne bi video. ali možeš biti povređen isto kao i ja. Znam kako se osećaš zbog svega što se desilo, Time. Veruj mi, ne okrivljujem te više. Ne mrzim te. Da li ti to pomaže?

— Dobro vidiš — priznao joj je.

— To je kao da gledam u ogledalo. I ja sam slično postupala u životu. Krila sam kad sam bila povređena da niko ne bi saznao. Kad mi je otac umro, majka je počela... vrlo slobodno da živi. Menjala je muškarce svaki čas, a druga deca su me ismevala zbog toga. Ne krivim ih, naravno. Ni njihovi očevi nisu bili otporni na čari moje majke. Ja znam da je imala veze sa bar trojicom očeva iz mog razreda.

— Mora da ti je bilo teško.

— Užasno. Živeli smo u malom gradu, gde svi znaju sve o svakome i surovi su prema onima koji prekrše pravila. Pretpostavljam da je i to jedan od razloga što nikada nisam pošla putem svoje majke.

— Da, dok se nisam pojavio ja. Pretpostavljam da te savest muči zbog toga

— Imaš pravo.

— Čudno, i mene je mučila savest. Žene koje sam... poznao ranije nisu bile nevine.

— Neverovatno je što sam od prve zatrudnela, zar ne?

— Kažu da se to dešava dobrim devojkicama. — Pomilovao ju je po kosi. — Strašno mi je žao, mila. Žao mi je što te nisam saslušao, što nisam pošao za tobom. Pre nego što sam stigao da se snađem, Brus mi je napunio uši. lažima ...

Podigla je glavu i pogledala ga u oči. — Nisam mu rekla šta se desilo, Time. I nikada ne bih ni pomislila da te proglašim za . . . — kako je rekao? Za šepRTLju?

— Trebalo je da znam da ne bi — odgovorio je dubokim glasom — bar posle ovog danas.

— Ne razumem.

— Poljubio ju je u čelo. — Da si ti tip žene koja bi se smejala muškarcu, to bi svakako danas učinila. Ali, umesto toga, ti si me uzela za ruku i pokazala mi šta treba da činim. Pocrvenela je i naslonila lice na njegovo rame.

IX

On se tiho nasmejao toj stidljivosti. — Muškarci se ne rađaju sa znanjem kako treba milovati ženu — nasmešio joj se. — Moramo da učimo. Bilo je vrlo uzbudljivo dok si mi pokazivala šta ti se dopada. To mi se nikada ranije nije desilo

— Nikad?

— Nikad. I tebi je Brus napričao svašta, zar ne?

— O tvojoj ženskaroškoj prirodi i harema koji poseduješ?

— Tako nešto sam mogao i očekivati. Treba li da ti ponovim da je to bila laž? Uostalom, i sama znaš da muškarac, koji izgleda ovako kao ja nema baš često prilike za ... provod.

Erin je naglo podigla glavu i pogledala ga u oči. — Kako to misliš, neko ko izgleda kao ti? Šta nije u redu sa tvojim izgledom?

Iznenadaeno ju je pogledao. Zar nije ranije primetila tako upadljivu činjenicu? — Pa. ružan sam.

Nasmešila se, nimalo podrugljivo. — Ali si i muževan.

— Ko, ja?

— I uobražen. Gundalo, nestrpljiv ...

Dobro, dobro, bilo bi dovoljno i ono o muževnosti.

— Taman posla. ne smem dopustiti da se uobražiš.

Primetio je boinu grimasu na njenom licu. — Boli te noga?

- Pomalo. Slušaj. T;me. biću ti najbolji prijatelj na svetu ako me poštediš tih vežbi.

— Ni slučajno. Naučićeš da ponovo hodaš kao ljudsko biće, pa makar mi postala najveći neprijatelj na svetu. Hajde. — Bez upozorenja ju je podigao u naručje i poneo je prema krevetu.

— Kako si snažan — rekla je pre nego što je stigla da razmisli.

— Ne provodim dane za stolom brojeći svoj novac. Radim da bih zaradio. — Spustio ju je na krevet i uspravio se, polako prelazeći pogledom preko njenog tela.

Erin nije ni pokušala da se pokrije, iako je bila svesna da joj spavaćica samo delimično pokriva grudi. Pustila ga je da je gleda i uživala u njegovcm divljenju.

— Jesi li ikada pustila nekog muškarca da te ovako gleda?

— Nisam.

— A Brus je to želeo, zar ne? I to i još mnogo više?

— Nikad nije imao prilike. Nisam ga ni smatrala za kandidata za krevet. Bio mi je prijatelj sve dok nije počeo da želi mnogo više nego što sam mogla da mu pružim. Nisam ni znala koliko želi da se oženi mnome sve dok nisam prvi put došla ovamo. Kad smo se vratili u Njujork, on je . . . neprestano pričao nešto o načinu na koji si me gledao. Pokušala sam da ga ubedim kako me ti zapravo ne odnosiš., ali nije vredelo. Time, ne znam ima li smisla sada reći tako nešto, ali žao mi je što se sve to desilo i šio ste se vas dvojica razišli zbog mene.

— Brus i ja nikad nismo bili bliski. Odrasli smo razdvojeno, a on je bio šest godina mlađi. Uvek je pokušavao da se takmiči sa mnom. Morao je da ima najbrža kola, najskuplju odeću, najbolju kuću . . . a meni to nikad nije bilo važno. Imam novca, naravno, ali, bilo bi mi dobro i bez njega. Radije bih imao samo jednog konja i proveo ceo dan jašući i radeći nego da taj isti dan provedem dosađujući se u restoranu i ogovarajući druge.

Pružila je ruku i pomilovala ga po mišici. — Mislim da mi se u prvi mah to najviše dopalo kod tebe. Nisi snob. Brus je to bio.

— Znam.

— Nije mi jasno zašto je Brus toliko galamio oko tebe i mene ... mislim, u samom početku. Bilo je očito da sam ti antipatična.

— Možda je naslutio da postoji nešto dublje. Možda je znao da te želim.

— E, ja nisam znala. Sve do one noći.

— Žao mi je što je sve tako ispalo.

— Ne smeš više da žališ.

— Zašto?

— Život je pred tobom. Jednom ćeš se oženiti i imaćeš porodicu.

— Tačno. Mogao bih da dam oglas. „Bogat sam i nužan, tražim ženu ...”

— Time, nemoj.

— Rekao sam ti da se ne zavaravam. Nijedna žena me nikad neće poželeti za muža sem ako je ne privuče novac. Zašto onda da lažem već u oglasu?

— Dobro, ako se ti predaješ samosažaljenju, šta ja da kažem? „Prekrivena sam ožiljcima, hramljem i više nisam nevina, ali zato imam poveliko nasleđstvo. Budući muževi, javite se na adresu ...”

— Slušaj, Erin, ti ožiljci neće ništa značiti čoveku kome je i malo stalo do tebe!

— Zaboravio si na moju nogu.

— Možda, ali nisam zaboravio na tvoje grudi.

— Time!

— Ne možeš da zamisliš koliko mi je teško da sedim ovde i mirno razgovaram sa tobom. Molim te, podigni malo tu spavaćicu pre nego što izgubim kontrolu nad sobom.

Brzo ga je poslušala.

— Slušaj, Erin, setio sam se onog što si rekla u čekaonici kod doktora. Da li ti zaista smeta što ljudi mogu početi da nas ogovaraju?

— Već su počeli?

— Izgleda. Danas sam nešto načuo od jednog od mojih ljudi. — Po načinu na koji je to rekao, nije se moglo pogoditi da je tog čoveka istog časa prvo nokautirao, pa zatim otpustio.

Erin se zamislila. — Pa, tu ništa ne možemo učiniti. Pola imanjanja je moje, a ne mogu da odem, jer bi to dovelo u nevolju mnoge tvoje radnike.

— Nešto ipak možemo učiniti.

— Je li? Šta?

— Eto, složili smo se da nijedno od nas dvoje ne može ni da se nada da će jednog dana naći .. . bračnog druga. A niko od nas nije spavao sa nekim drugim od dana kad smo se upoznali. Možda bismo mogli da .. pa, da napravimo sporazum. I onako ćeš ceo život provesti ovde.

Znala je šta će joj predložiti. Mogla je da odbije. To bi bilo i najpametnije. Ali, u ovom slučaju nije odlučivala pamet nego osećanja. Bez obzira na razloge zbog kojih joj Tim to predlaže, ona je želela da je on dodiruje, ljubi, mazi. Volela je njegovu snagu i tvrdoglavost. Možda bi sve i mogla nekako da se organizuje ...

— Da li bi želeo decu?

— Da, voleo bih da ti pomognem da zaboraviš dete koje si izgubila. Samo ne odmah. Još si suviše slaba. Kasnije, svakako.

Zvučalo je kao da pokušava da se izvuče. Možda ga je loše procenila? Možda on ni ne želi porodicu? Počela je da se zamišljeno poigrava ivicom pokrivača.

— I onako si osuđena da živiš ovde — podsetio ju je Tim. — Kad već imaš moj ranč, možeš da imaš i moje prezime.

— Kakva romantična prosidba!

— Pa, uzmi ili ostavi! Ni ja nisam oduševljen, ali to je jedino rešenje koje mogu da smislim.

— Neću da spavam sa tobom.

— Što se mene tiče, možeš slobodno da spavaš i u štali.

Erin je osetila da joj usne podrhtavaju. Bila je na ivici suza. Kako li su samo dospeli u ovu situaciju?

— Ako se udam za tebe, neću da od toga pravim pred- stavu. Ne treba mi velika svadba, a naročito mi ne treba da među zvanicama bude moja majka. Ona bi od toga napravili cirkus.

Tim je osetio da je na dobrom putu. — Kako ti kažeš.

— I neću ni po koju cenu da se šećkam na nekom prijemu vukući nogu za tobom!

— Ako budeš redovno vežbala, već za koju nedelju nećeš je vući. No, za to se treba malo potruditi.

— Tiranine! No, dobro, vežbaću.

— I?

— Šta i?

— Kada?

•— Kada ti hoćeš?

— Sledeće nedelje. — Primetio je njeno iznenađenje i potudio da objasni. — Naravno, ako hoćeš da se srećni događaj objavi u novinama, moraćemo da sačekamo. Tada bih mogao da se takmičim za najružnijeg mladoženju godine.

— Ti nisi ružan. Molim te, prestani da nabijaš samom sebi komplekse.

— U redu, ako ti prestaneš da govoriš o svojoj šepavosti, ni ja neću pominjati svoje ružno lice.

— Dogovoreno.

— Kakav prsten želiš? Sa dijamantom?

— Ne, samo običnu zlatnu burmu.

— U redu. — Ustao je i pošao prema vratima.
— Tek tako? — zapanjila se. — Tek tako ćeš izaći?
— A šta bi ti htela? Ako kleknem pred tobom, mogu zaraditi kostobolju pa se nećemo venčati sve do proleća. A ne bi bilo nimalo pametno da te poljubim u znak veridbe kad ležiš tako gola.

— Nisam gola!

— Skoro da i jesi. Dakle, činim najpametniju moguću stvar. Sto izlazim odavde kao pravi uvidavni mladoženja. Nemoj dugo ostati budan. Sutra moraš biti odmorna za vežbe. Lepo spavaj. — Nije joj se ni nasmešio pre nego što je zatvorio vrata za sobom.

Erin je zapanjeno gledala za njim. Kakva prosidba! Kakav neverovatan mladoženja! Poželela je da ima neku skupocenu vazu koju bi zavatlala prema vratima. Ovako je mogla samo da navuče pokrivač preko glave i time priguši nekoliko krajnje nepristojnih reči.

Tim je za to vreme išao niz hodnik i zviždukao. Lice mu je bilo ozareno i skoro lepo. Glasno se nasmejao. Dobro je počelo. Moraće još mnogo da se trudi, ali na kraju će uspeti. Nadoknadiće joj sve strahote kroz koje je morala da prođe zbog njega. Razmaziće je što više bude mogao. Pred vratima svoje sobe za trenutak je zastao. Znao je da dugo neće moći da zaspi, ali je zaključio da mu nije ni najmanje žao zbog toga.

X

Erin se nadala da će veridba bar malo izmeniti Tima, ali on je ostao isti kao i ranije. Sa istom upornošću zahtevao je od nje da radi prebolne vežbe i u svakoj situaciji je njegova morala da bude poslednja.

Zapravo, nešto se ipak izmenilo. Kad god je mogao, oslovljavao ju je sa „mila". Kad je to primetila, osećala se bolje. Čak su joj i vežbe svakog jutra i večeri lakše padale, naročito otkad je otkrila da za to vreme može krišom da ga posmatra.

— Možeš i da me slikaš — obrecnuo se kad ju je uhvatio u tome. — Fotografija bi sigurno rasterala vrapce iz bašte.

— Sram te bilo. Nisam htela da te kritikujem, nego da se divim tvojoj muževnosti.

— Ni ti ne izgledaš loše. Ta crvena stvar koju nosiš lepo ti stoji.

— Hvala. To se inače zove triko.

— Kad smo već kod odeće. U čemu ćeš se udati?

— Imam lepu ružičastu haljinu . . .

— Ni slučajno.

— Molim ?

— Neću ni da čujem za ružičasto, plavo, zeleno ili sivo.

Hoću da imaš belu venčanicu.

— Simbol nevinosti? Ne pada mi na pamet.

— Slušaj, kad sam te prvi put video, kad sam te prvi put pogledao u oči, pomislio sam na belo.

— Dobro, belo — odmah se složila. Iznenadilo ju je njegov glas i vrelna pogleda dok je to govorio. — Uostalom, i treba da nosim belo pre prve bračne noći.

— Bračne . . . zašto mi to govoriš?

— Zato što je istina. Kad se venčamo, vodićemo ljubav, zar ne?

Primetila je promenu na njegovom licu, ali je nije shvatila sve dok nije prasnuo. — Ne pominji mi to više! Ne treba mi tvoje sažaljenje!

— Nisam tako mislila . . .

— Jesi. Ne moraš mi svojim tejom plaćati za krov nad glavom.

— U redu, onda ću spavati u štali, sa pacovima.

— U mojoj štali nema pacova.

— Je li? A zašto?

— Tamo držim pitona koji ih jede.

— U redu, onda neću spavati u štali.

— Zašto? Ne odgovara ti bez pacova?

— Ne, ne odgovara mi zbog pitona.

— To je stari, pitomi piton. Neće ti ništa.

— U mojoj porodici vlada nasledni strah od pitona. Moj deda je bio dopisnik iz Centralne Afrike. Jednog dana je nestao i tek pet godina kasnije našli su njegov kostur u kosturu jednog pitona.

— U redu, šalio sam se. Nemam piona u štali.

— Možda, ali onda imaš pacova. Ipak, neću da spavam tamo. Slušaj, hajde da preskočimo ostatak vežbi za danas.

— Ne. Kako misliš da nastaviš sa manekenskim poslom ako ne budeš redovno vežbala?

— Kako to misliš? Pustio bi me da radim i ako se udam?

— Ti si ljudsko biće a ne moj rob Slobodna si da činiš šta god budeš želela osim da spavaš sa drugim muškarcima.

— To i onako ne bih radila.

— Pretpostavljam da je tako. Iskustvo koje si imala dovoljno je veliko razočaranje. — Okrenuo se i pošao prema izlazu.

Erin je bez razmišljanja dohvatila prvi predmet koji joj je došao pod ruku, a to je slučajno bila njegova papuča, i zavatlala je za njim. Naravno, promašila je, ali je ipak privukla Timovu pažnju.

Zastao je i zagledao se u papuču kao da je džinovski pauk, a onda je podigao i okrenuo se prema Erin.

— Ti si bacila papuču za mnom?

— Naravno.

— Ne, tebe.

— Trebala bi da se malo vežbaš u gađanju.

— Nema potrebe. S obzirom na to koliko velike cipele nosiš, pogodila bih te i da sam gađala zid samo da sam se malo potrudila.

— Moje noge nisu velike.

— Kako ti kažeš, Time. Ti si uvek u pravu.

Pošao je ka njoj sa tako pretećim izrazom lica da se ozbiljno uplašila. — . Hej, pazi malo, ja sam invalid!

— To ćeš tek da postaneš kad te propustim kroz šake.

— Nećeš, je li da nećeš?

— A zašto ne bih? — Jednim pokretom ju je podigao u naručje.

— Spusti me pa ću ti reći.

— Ne otimaj se, inače ćeš se ugruvati. Jesu li tvoje oči uvek tako zelene?

— Čini mi se.

— Izgledaju kao lišće u rano proleće.

— A tvoje su nalik na srebro kad se naljutiš, a trepavice su ti duge skoro koliko i moje.

— Čak i tako mršava, veoma si lepa.

— Nisam, ali hvala na komplimentu.

Za trenutak je vladala tišina. Tim se nagnuo kao da će je poljubiti i Erin mu je već pružila usne, ali on ju je tako naglo spustio na zemlju da je skoro posrnula.

— Ne smemo, Erin. Tvoja blizina ... Gubim kontrolu nad sobom. Želim te.

— I ja želim tebe.

— Verujem, ali ne smemo. Oboje znamo kako se ovakve stvari završavaju. Moramo još malo da sačekamo. Preživemo valjda još tih nekoliko dana.

— Izgleda ... — Glas joj je bio tako pun sumnje da su se oboje nasmejali. Zamislila je kako će to izgledati kad mu ona bude peglala košulje, prišivala dugmad ... Možda će i spavati u njegovom zagrljaju ...

— Zašto si pocrvenela?

— Slučajno — odgovorila je i pocrvenela još jače. Mora da je i on mislio na nešto slično. — Možeš da spavaš u mom krevetu kad se budemo venčali.

— Zaista?

— Uvek. Posmatraču te kako se svlačiš i ti ćeš posmatrati mene. Moći ćemo da se dodirujemo. Da vodimo ljubav. Opet si pocrvenela.

- Znaš. . . nikad ni sa kim nisam pričala o ... tim stvarima.

— Sa mnom treba da razgovaraš. Vidim da ti i ne pada naročito teško. Ne sme biti nikakvih zabranjenih tema između muža i žene.

Klimnula je glavom i pogledala ga u oči. — Time...

— Hajde, završi vežbe i pravac pod tuš. Ja imam posla napolju, a kad završim poći ćemo u grad da izaberemo- prsten.

Ćutke ga je pogledala. Oči su joj bile pune topline. Nije mogla znati da je i njegov pogled bio isti takav, jer je razmišljao o njoj.

XI

Svadba Erin i Tima bila je tiha i skoro stidljiva. Prisustvovalo je svega desetak ljudi, uglavnom radnika na imanju i suseda.

Sve je bilo gotovo za desetak minuta. Tim je stavio na njen prst tanku zlatnu burmu i ovlaš je poljubio.

Erin je osećala da je oči peku i trudila se da ne zaplače. Tim je izgleda shvatio kako se oseća, jer ju je pogledao smešeći se i pružio joj maramicu.

— Na venčanju neko mora da plače — pokušala je da sa opravda.

— I ja bih plakao da sam morao da se udam za njega — nasmejao se Red Dejvis, jedan od Timovih radnika.

— Upravo si izgubio novogodišnji dodatak na platu — obrecnuo se na njega Tim.

Red se široko nasmešio. Imao je dvadesetak godina i neograničen smisao za humor. — Nisam siguran. Noćas se još svašta može desiti, šefe.

— Ako te uhvatim blizu kuće, upotrebiću pušku.

— Ljudi moji, čujete li ovo — smejaio se bezbrižno Red. — Upravo mi je zapretio ubistvom!

— Ko, ja? Ni slučajno — tobože se zapanjio Tim.

— Sram te bilo — ljutio se Red.

— Ne, sram bilo tebe.

Tim je uhvatio Erin za ruku i proveo je kroz počasni špalir zvanica. Njoj je bilo pomalo neprijatno, jer je još uvek hramala, a i ožiljci na licu bili su vidljivi. Međutim, kad je pogledala Timovo odlučno lice, osetila je da joj on pruža snagu. Oslonila se na njega i uspela da se nasmeši.

Svečana večera ih je čekala kad su se vratili na farmu. Končita je nadmašila samu sebe u količini hrane koju je spremila. Posle nekog vremena Erin je počela da sa nestrpljenjem očekuje da se gosti razidu. Zapravo, nikoga od njih nije poznavala dovoljno da bi želela da ćaska, a Tim je bio zadubljen u neki stočarski razgovor sa dva postarija suseda.

Odlutala je do kuhinje i pomogla Končiti da raspredi prljavo posuđe.

— Ne treba — ljutila se domaćica. — Ovo je dan vaše svadbe i ne treba da ga provedete perući posuđe.

— Imaš pravo. Hoćeš li da podeš u sobu i kažeš to mom mužu?

— Ni slučajno. Ja volim ovaj posao.

— Znaš šta? Nas dve bismo mogle da pođemo na turneji po svetu i pokazujemo našu sjajno uvežbanu tačku pranja posuđa. Možemo se obogatiti.

Končita ju je mračno pogledala; ali ništa nije rekla.

Tim se pojavio kad je posao bio skoro završen. — Divan način za proslavu svadbe — mirno je rekao kad ju je video sa rukama do lakata u prljavoj vodi.

— Končita i ja treniramo za svetsko prvenstvo.

— Ja neću biti u publici.

— Zato što si ljubomoran. Znaš da niko ne bi platio ulaznicu da 'bi posmatrao tebe i tvoje susede kako razgovarate o nafti i stoci.

— Aha, znači, to je to.

Končita ih je pažljivo posmatrala i došla do zaključka da je spor izglađen. — Hoze i ja idemo u grad. Sutra ćemo pro- vesti ceo dan u kupovini, pa ćemo prespavati kod rođaka. Vi ostajete sami u kući.

— Jesi li sad zadovoljna? — mirno je upitao Tim kad je Končita izašla.

— U potpunosti. Čini mi se da ću ipak spavati u štali.

Tim je za trenutak razmišljao kako da odgovori na ovo i sve okrene na šalu, ali se na kraju okrenuo, izašao i zalupio vrata za sobom.

Erin je za njim bacila prvi tanjir koji joj je došao pod ruku, ali to je, na nesreću, bio deo kompleta nesalomljivog posuđa, pa je jedini rezultat bio taj što je morala da se sagne i pokupi neoštećeni tanjir sa poda. Morala je da ga ponovo opere. Kad je završila, bila je već sva u suzama.

Tima nije bilo cele večeri. Kad su se Končita i Hoze vratili sutradan uveče, mogli su da zaključe da ništa nije kako treba. Erin je očito spavala u svojoj sobi a, Timov krevet nije bio ni namešten. Jedino su pune, pepeljare u njegovoj sobi govorile da je ipak bio tu. Mora da je cele noći sedeo budan i pušio.

Te večeri. svoje druge bračne noći. Erin je rano legla i spremila sebi knjigu za čitanje. U pola devet je začula kucanje na vratima i, uzdrhtalog srca pošla da otvori.

To je bila Končita sa čašom toplog mleka i pogledom punim razumevanja.

Erin je jedva uspevala da joj se pristojno zahvali. Nije joj bilo potrebno razumevanje, bar ne od Končite. Želela je Tima.

On se vratio kući posle ponoći i zatekao Erin kako spava u svojoj sobi, lica zamrljanog suzama. Dugo je stajao na vratima i posmatrao je, ali se nije usudio da joj pride i probudi je.

Sutradan ujutro, Erin je bila na nogama već u zoru, odlučna da sve svoje vežbe obavi pre nego što dođe u situaciju da sretne Tima.

Vredno je radila na terasi kad se pojavio Tim sa cigaretom u ruci. — Dobro jutro — progovorio je.

— Dobro jutro — ljubazno je odvrtila. — Nadam se da si proveo groznu noć.

— Jesam, hvala. A ti?

— Jedva da sam spavala.

- Hrkala si kad sam došao do tebe.
- Ah, znači, konačno si se ipak vratio kući. To je baš lepo od tebe.
- Ti si sve počela.
- Ne, nego ti. Ignorisaó si me pred svim gostima i pustio me da odem i perem posude na dan svog venčanja! Kako si samo mogao?!
- Slušaj, bio sam neženja trideset četiri godine, a ovo naše venčanje uopšte nije bilo od one romantične vrste. Venčali smo se da bismo prekinuli ogovaranja, zar ne? Ili postoji neki razlog na koji mi nije skrenuta pažnja?
- Bio je u pravu. Erin je duboko uzdahnula i pokušala da se smiri.
- Izvini — konačno je rekla — zaista nemam prava da se ovako ponašam. Zaista smo se venčali samo da bismo sprečili ogovaranja.
- Tim je istog časa požalio što joj se tako grubo obratio, ali više nije mogao da povuče reči. Žene sve tako ozbiljno shvataju.
- Jesi li me želela noćas? — upitao je smešeći se.
- Ne.
- Kleknuo je kraj nje i zagledao joj se u oči.
- Da — priznala je drhtavim glasom.
- Pa zašto mi to nisi rekla?
- Šta je trebalo da uradim? Da ti pridem u sobi punoj ljudi, usred rasprave o veštačkom osemenjavanju, i da zatražim da rasteraš goste i pođeš sa mnom u krevet? Tvoji susedi bi bili oduševljeni.
- Verovatno. Slušaj, ja nemam neko bračno iskustvo. Postoje mnoge stvari koje tek treba da naučim . . . od tebe.
- Možda ja očekujem previše. Tako sam zbunjena...
- I povređena. Izgleda da ja samo doprinosim tome,
- Ne treba mi tvoje sažaljenje! Ako hoćeš da učiniš nešto za mene, dozvoli nekom od svojih radnika da me sutra odveze u San Antonio. Htela bih u kupovinu.
- Ja ću te odvesti. Kad bi htela da pođeš?
- Kad tebi odgovara.
- U osam ujutro?
- Dogovoreno.

XII

Taj dan je neverovatno sporo protekao. Tim i Erin su se videli samo za ručkom. On je uveče opet izmislio neki posao i vratio se kad je ona već zaspala. Ovaj put joj je ipak bilo nešto lakše. Bar je znala da će sutrašnji dan provesti zajedno.

Tim je bio spreman tačno u osam. kao što je rečeno. Bio je skoro svečano obučen, u odelo koje je govorilo koliko je bogat. Erin se pored njega, u svom jednostavnom sivom kostimu, osećala kao ružno pače. Nije imala mnogo odeće, ali nije želela ni da troši novac kupujući novu. I dalje kao da nije bila

svesna da joj Brusov novac od nasljedstva zaista pripada. Zato je odlučila da do daljeg troši novac koji joj je ostao od ušteđevine.

— Postoji li neko posebno mesto kuda bi želela da odeš? — upitao ju je kad su zašli u predgrađe San Antonija. To je bilo prvi put da je progovorio otkako su seli u auto.

— Nije važno — promrmljala je, zagledana kroz prozor u metež na ulici.

— Ovo je veliki grad. Bilo bi mi lakše kad bi mi rekla šta to nameravaš da radiš ovde. Hoćeš li da kupuješ novu odeću?

— Zašto pitaš? Ova na meni ne valja?

— Taj kostim nosiš svaki put kad izlaziš iz kuće. Već mi je dosta da sa gledam.

— U tom slučaju, svakako ću kupiti novi.

— Eto, sad si se uvredila. Mogla bi i da se rasplačeš. Tako ću se osećati još gore nego do sada.

Erin se ugrizla za usnu. Ovakav razgovor nikuda nije vodio. — Nemam dovoljno para da bih ih trošila na odeću.

— Znaš li ti koliko si para nasledila?

— Neću da trošim taj novac. Trošim ono što sam zaradila kao maneken.

— Eto ga sad! Pa, zašto ...

Zaćutao je kad je ugledao slobodno mesto za parkiranje. Kad ja smestio auto, nije ni pokušao da izađe iz njega nego se okrenuo i ljutito pogledao Erin. — Slušaj . . .

Pre nego što je stigao da nastavi, primetio je suze u njenim očima, iako je pokušala da sakrije lice. Smesta se smirio. Pružio je ruku, uhvatio njenu šaku kojom je grčevito stezala torbicu u krilu i polako je privukao bliže sebi.

Erin se istrгла i prostrelila ga pogledom. — Hoćemo li konačno poći u kupovinu?

— Naravno. Zato smo i došli — rekao je što je pomirljivije mogao.

Ipak, kad su izašli iz auta, uzeo ju je za ruku da bi je proveo kroz gužvu i uveo pravo u elegantni hotel. Erin ga je zaprepašćeno posmatrala dok je sređivao sve formalnosti da bi dobio sobu, ali poslušno je pošla za njim prema liftu.

Kad je otvorio vrata, glasno je uzviknula od zaprepašćenja. Pred njom se nije ukazala hotelska soba, već pravi kraljevski apartman sa ogromnim bračnim krevetom.

— Šta ... šta ćemo ovde?

— Možeš triput da pogadaš — nasmešio se Tim.

Pustila ga je da joj priđe i uzme joj torbicu koju je još uvek grčevito stezala obema rukama.

— Ti i ja treba malo da ostanemo nasamo — tiho je govorio dok joj je svlačio haljinu. — Na imanju nismo imali mnogo prilike, ali sad se može nešto učiniti.

Erin je teško disala. — Šta ... šta to nameravaš?

— Još nisi pogodila?

— Zar ćemo ... zar ...

— Da — nasmešio se i ovlaš je poljubio. — Nemaš čega se plašiš, Erin.

— Ali, sad je dan — zbunjeno je rekla.

— Navući ćemo zavese, ako želiš. Naš brak će početi od današnjeg dana.

Bilo je u njegovom glasu neke naročite topline, nekog osećanja koje Erin nije sasvim razumela, ali koje je bilo dovoljno da prekrati sve njene bojazni ili moguće proteste. Zatvorila je oči i podigla lice prema njegovom da bi mogao da je poljubi.

Ostali su u sobi celog tog dana i noći. Kasnije, kad su pokušali da se sete koliko su puta vodili ljubav, nisu mogli da se slože oko toga.

Tek kad je počelo da sviće i kad su skoro zadremali, čvrsto zagrljeni, Tim se naglo trgao i uspravio u krevetu. — Erin! Tvoj kuk! Potpuno smo zaboravili!

— Sve je u redu — počela je da ga umiruje. — Doktor je i onako rekao da ga moram ... razdrmati.

— Čisto sumnjam da je pri tom imao na umu ovu vrstu vežbi — nasmešio se Tim. — Možda bi trebalo da razgovaramo i s njim.

— O čemu? O najpovoljnijim pozama?

Ni sama nije mogla da poveruje šta je upravo izgovorila. Za trenutak je zbunjeno posmatrala Tima, ali kad je videla njegov osmeh, počela je i sama da se smeje.

On se nagnuo da je poljubi, ali Erin se izmakla. Čini mi se da znam kuda bi to vodilo. Hajde radije da doručujemo, pa da pođemo u kupovinu.

— Hoćeš li moći da hodaš? Jedva da smo spavali.

— Imam svoj štap — nasmešila se. To je bilo prvi put da joj sama pomisao na taj omraženi predmet nije bila bolna. Sada je znala da joj uskoro neće ni trebati.

— Imaš i mene, nosiću te ako bude trebalo.

— Time ...

— Da?

— Mogu li ubuduće da spavam sa tobom?

— Nadam se da hoćeš. Bilo bi prilično neprijatno šunjati se noću u spavaću sobu svoje sopstvene žene. Mogao bih i da se prehladim.

— To se ne sme desiti — nasmešila se.

— Ni slučajno. Hajde, ustajanje. Danas imamo posla.

— Moramo li?

— Što pre obavimo poslove, pre ćemo ponovo u krevet — i nasmešio joj se i namignuo.

Erin je skočila i počela žurno da se oblači. — Šta još čekamo?! Žuri, žuri!

Oboje su se nasmejali uglas. Po prvi put.

Ovaj dan i noć bili su puni stvari koje su se desile po prvi put, pomislila je Erin.

Celog dana su obilazili radnje držeći se, kao deca za ruke.

Tim je izjavio da mu treba nova baterija za sat, pa su svratili da kupe novu. Desilo se da je to bila istovremeno i zlatara, pa je Tim za trenutak zastao da pogleda tanak prsten od belog zlata koji je stajao izložen na tezgi.

Erin je osetila da je obuzima uzbuđenje. Taj prsten mu se očito dopao, a Nova godina samo što nije došla. Upravo sam dobila ideju za poklon, pomislila je.

Oprezno je prišla pultu i tiho ugovorila sa prodavcem da joj upakuje prsten u kutiju kao da je bio na čišćenju. Platila je račun koji joj je odneo celu ušteđevinu, ali nije joj bilo žao. To će biti tako lep poklon za Tima!

On joj je prišao baš u trenutku kad je pružila ruku da uzme paketić od prodavca koji se konspirativno smešio. — Hoćemo li poći? — upitao je namerno. Erin nije primetila da se trudi da deluje što običnije.

— Da, spremna sam — brzo je odgovorila i uzela kutijicu.

Toliko je žurila da Što pre izade i isključi svaku priliku za postavljanje „nezgodnih“ pitanja da nije ni primetila kako se Tim konspirativno zgleda sa drugim prodavcem nakita.

Pošli su da krstare po robnim kućama u potrazi za odećom. Tim je brzo shvatio da ona više pažnje obraća na ceduljice sa cenama nego na modele haljina.

— Ženska glavo, pa ti poseduješ polovinu imanja Vejdovih! U ovoj radnji već godinama imamo otvoren račun. Izaberi šta god želiš, cena nije važna!

Erin se nasmešila. Znala je da bi joj Tim spremno kupio sve haljine koje poželi, ali bilo joj je važno da se oseća nezavisnom . . . a njena ušteđevina je presušila posle kupovine prstena.

— Zapravo mi se ništa i ne dopada — mirno je odvratila. — Zasad i onako samo razgledam izloge.

— Erin, ti nemaš mnogo odeće . . .

— A ni ne treba mi kad ne izlazim iz kuće, zar ne? Prošli su dani kad su haljine na meni lepo izgledale.

Tim je zaustio da odgovori, ali se predomislio i začutao.

Na kraju „kupovine“ Erin je zahtevala da stanu kod mesta gde su se prodavale jelke. — Moramo — zahtevala je. — Ne mogu da zamislim Novu godinu bez jelke.

— Končita obično ukrasi kuću šimširom ...

— Hoću drvo — zahtevala je.

Tim je uzdahnuo. — Ovo hodanje će te premoriti. Ne moraš provesti praznike u krevetu.

— Hoću drvo — bila je uporna.

Tim je još jednom uzdahnuo i pošao prema jelkama. — Žene...

— Muškarci — odgovorila mu je istim tonom.

Nasmešila se kad je videla njegovo iznenađeno lice.

Izabrala je povelik beli bor koji je ostavljen zajedno sa korenjem, pa su ga kasnije mogli i posaditi.

Tim se uhvatio za glavu. — Znači li da ću morati posla praznika da sadim tu biljčurinu?

— Ne mogu tek tako da hladnokrvno ubijem drvo.

— Molim ?!

— Ne mogu hladnokrvno da ubijem drvo samo da bi mi stajalo u kući nekoliko dana. To nije prirodno.

— Nije m ovo — mrštio se Tim dok je plaćao račun.

— Ako mi ne daš da okitim drvo, uvešću u dnevnu sobu jednog od tvojih konja i okitiću njega — zapretila je.

Tim je gledao drvo, pa nju, pa opet drvo.

— Pa? Šta si odlučio? — Erin se prosto topila od ljubaznosti. Znala je da će dobiti svoje drvo.

Bila je u pravu. Tim je još jednom uzdahnuo i sa paćeničkim izrazom lica podigao drvo. — Hajdemo.

— Ne moraš mi pomagati u kićenju.

— Drago mi je.

Smešila se dok ga je posmatrala kako smešta drvo u prtljažnik. — Navići ćeš se već na to.

— Čisto sumnjam — progundao je, a onda se naglo okrenuo i zagrlio je.

Erin se sa tihim uzdahom privila uz njega i podigla lice prema njegovom. Gledali su se u oči i smešili se.

Kad su stigli pred kuću, Tim joj je otvorio vrata auta i autoritativno se isprasio. — Pravac krevet. Premorila si se i moraš da ležiš.

— Da, gospodaru — promrmljala je.

— Zaista, čime ćeš okititi drvo?

Erin se namrštila. — Valjda Končita ima nešto.

— Valjda.

Čim je Erin ušla u kuću, Tim je potražio Reda i dao mu novac da pođe u grad i kupi ukrase za jelku.

Red je zaprepašćeno pogledao gazdu. — Šta da kupim!?

— Ukrase za novogodišnju jelku — mirno je ponovio Tim.

— Novogodišnju jelku?

— Šta je s tobom, ogluveo si? Ona hoće novogodišnju jelku, i to ukrašenu. Doneo sam drvo, ali nemamo ukrase. Tu ti je novac, idi i nabavi nešto.

Red je tiho zazviždao. — Ljudi se brzo menjaju, nema šta.

— Izmeniću ja tebi lični opis ako uskoro ne kreneš.

— Da, šefe.

Red je odmah pošao, ali videlo se da još uvek začuđeno odmahuje glavom.

Tim je ljutito gledao za njim. — Kao da nikad nije čuo za novogodašnju jelku — ljutito je promrmljao.

XIV

— Senjor je kupio drvo? I staviće ga u dnevnu sobu' Ovde u kući?

— To je novogodišnja jelka. Okitićemo je — strpljivo je objašnjavala Erin.

Končita je toliko izgubila kontrolu nad sobom da je počela da govori španski. Brzo se sabrala i prešla na jezik koji je i Erin mogla da razume. — Nikad ranije toga nije bilo. Nikad nismo imali ni drvo ni ukrase. Nismo pravili svečanu večeru. Nismo pekli prase. Nova godina je bila za druge ljude. A sad, senjor kupuje drvo! To kao da više nije onaj čovek za kojeg radim već trideset godina. Ne mogu da ga prepoznam. Smeje se, hvali moje kuvanje... — raširila je ruke. — Čudo!

Požurila je da ispriča Hozeu šta se desilo, a Erin je ostala u holu da gleda za njom smešeći se.

Tako ju je zatekao i Tim kad je ušao u kuću. — Čini mi se da sam te poslao u krevet.

— Ja ... Time!

Pre nego što je stigla da se snađe, on ju je podigao u naručje i poneo uz stepenice. — Moramo poštediti taj kuk suvišnog naprezanja. Znam za kasnije planove u kojima on igra značajnu ulogu.

— Ma nemoj — nasmešila se Erin i poljubila ga u obraz.

Tim ju je za trenutak zamišljeno pogledao, a onda promenio pravac i odneo je u dnevnu sobu. Smestio ju je u fotelju pored kamina i pažljivo je ušuškao, a onda je seo pored nje i zagrlio je.

— Končita kaže da nisi kitio jelku poslednjih godina.

— Nisam, otkako je otac umro.

— On je voleo Nove godine?

— Naravno — nasmešio se Tim, zagledan nekuda preko njene glave. — Bio je kao veliko dete. Godinu dana pre nego što je umro kupio sam mu mali električni voz i satima se igrao s njim. Jednom mi je pričao da su njegovi bili toliko siromašni da su mu za Novu godinu poklanjali samo voće. Nikad nije imao igračku iz radnje, samo ono što bi sam napravio.

— Tužno. Jesu li ga bar roditelji voleli?

— Mislim da ga nisu želeli. Morali su da se venčaju, jer je on bio na putu. Nikad mu nisu oprostili što ih je naterao na taj korak.

Erin je oborila pogled. Setila se deteta koje je izgubila i rastužila se.

Tim je to osetio i poljubio je u kosu. — Ne misli na prošlost. Ništa se ne može naknadno izmeniti.

— Tako je — uzdahnula je.

— Poslao sam Reda da kupi ukrase za jelku.

— Oh, Time! — Erin je opet sinula. — To je divno!

— Bilo bi šteta da imamo u kući drvo sa korenom, ali bez ukrasa. Ljudi bi svašta mogli da pomisle.

— Tačno. — Erin se premestila i sela mu u krilo. — Šta misliš, da li bi današnja šetnja mogla da zamenu. vežbe? Možda bih mogla da preskočim večerašnju kuru?

— Ne — nasmešio se on i poljubio je.

— Time, pa ceo dan sam hodala!

— To je dobro, ali doktor je rekao da vežbaš. Zar ne želiš da ponovo prohodaš? Mislim, bez štapa?

— Da, u redu — uzdahnula je. — Radiću sve one užasne stvari . . .

— Baš si dobra devojčica.

Erin se pored njega zaista osećala kao devojčica. On je počeo da se ponaša prema njoj sa nežnošću za kakvu ranije ni je izgledao sposoban. Osećala se zaštićenom i bezbednom.

— Da li ti se majka javljala? — upitao je kad su seli da večeraju.

Erin je odmahнула glavom. — Nas dve nikada nismo bile bliske.

— Zašto mi Brus nije rekao za tvoju nesreću?

Oklevala je sa odgovorom. Znala je koliko ga to može pogoditi . . .

— Zašto? — bio je uporan.

— Time, nije on hteo da bude surov — rekla je, pažljivo birajući reči. Pružila je ruku i pomilovala ga po mišici. — Bio je . . . opsednut sa mnom, Trebalo je to ranije da shvatim. Možda se bojao da ti kaže, a možda je mislio da ti nije važno ...

Njegovo lice se smračilo. Uhvatio ju je za ruku. — Znao je da mi je važno. Kad mi je rekao šta misliš o meni kao ljubavniku, dva dana nisam znao za sebe. Neprestano sam pio, a Hoze mu je to ispričao.

— Oh. Time ...

— Kasnije sam se privikao na tu pomisao. ali dugo sam te mrzeo. Da mi je tada rekao za nesreću . . . Ma, koga ja to zavaravam? Smesta bih odjurio do tebe da sam znao da si povređena i usamljena.

Znala je da govori istinu, ali i da bi učinio isto to za bilo koga. Znala je koliko je bio velikodušan prema onima koji nisu imali sreće u životu. Končita joj je pričala o njegovom radu.

Stegnula mu je ruku. — Kad sam došla k sebi, rekli su mi da sam te dozivala kad su te dovezli u bolnicu. Znala sam da je prekasno, da sam izgubila bebu, ali bila sam tako sama i uplašena...

Tim je naglo ustao od stola. — Treba da se pobrinem za svoje knjigovodstvo.

Erin se pokajala što je uopšte povela razgovor o tome. Samo je podigla još jedan zid između njih dvoje. Videla je da se Tim ponovo povlači od bola koji mu je prošlost donosila.

— Time . . .

— Najbolje je da okitiš svoje novogodišnje drvo — rekao je ne gledajući je — a vežbati možeš i kasnije.

— Nisam htela da te napadnem — počela je da se pravda. — Ti sve što kažem primaš potpuno lično.

Okrenuo se i pogledao je. — Je li? I ti misliš da nema razloga za takvo ponašanje? Nisi mi oprostila što ti se to desilo. Duboko u sebi me kriviš zbog toga. A možda i ja krivim sebe. Brus je bio lažov. ali ja sam mu poverovao. I ti. Možda ni jedno od nas dvoje nije spremno da poveruje onom drugom. Možda bi trebalo da se zaustavimo i ne započinjemo odnos za koji zapravo nismo spremni.

Erin ga nikada ranije nije čula da drži tako dug govor. Nije razumela šta je želeo. Nije hteo da započne vezu s njom? Želeo je da ona ozdravi i ode?

Zaustila je da zatraži objašnjenje, ali on je već izašao iz sobe. Nekoliko trenutaka je gledala za njim. a onda je sa naporom ustala i pošla u dnevnu sobu. Izgledalo joj je da je dan izgubio svoj sjaj.

Bezvoljno je okitila jelku. Končita joj je pomagala, neprekidno pričajući o Novim godinama u vreme dok je bio živ stari Vejd. o društvu koje se tu okupljalo na raskošnim zabavama.

— A od onda uopšte nije bilo zabava — uzdahnula je na kraju. — Senjor Tim ne voli ljude.

— A naročito ne voli žene — mračno je promrmljala Erin.

— Tačno — složila se Končita. — Verovatno zbog njegovog izgleda. Osetljiv je zbog toga i misli da ne može privući nijednu ženu jer nije. kako on kaže, lepota . . .

Erin je odlučila da je najbolje da ovo oćuti.

XV

Tim nije rekao ništa o jelki kad je uveče ušao u sobu. Erin je bila u svom trikou i radila je vežbe. Seo je pored nje i posmatrao je, ali delovao je kao da mu misli lutaju.

— Mogu li da spavam sa tobom noćas ili i dalje spadam u štalu? — upitala je kad ju je strpljenje izdalo.

On ju je zapanjeno pogledao. Nije bio siguran da će uopšte hteti da razgovara s njim posle njegovog burnog izlaska nakon ručka, a ona je želela . . . Neko vreme se premišljao, a onda je zaključio da i žene imaju iste potrebe kao i muškarci i da ga Erin jednostavno. verovatno želi. Mislio je da ne govori to zato što ga voli. To ga je pogodilo, jer je tokom

popodneva upravo došao do zaključka da nije zadovoljan samo fizičkim odnosom s njom. Negde duboko u njemu postojala je druga vrsta potrebe, potreba za ljubavlju.

— Hoćeš li da spavaš sa mnom? — Ispitivački ju je pogledao. — Sad kad si videla kako to izgleda, više ne možeš bez toga. je li?

To je delovalo kao šamar. Nije videla koliko je njegov ponos povređen i koliko je razočaran što ona od njega očekuje samo fizičko zadovoljstvo. Jedino je bila svesna njegovih surovih reči.

— Mogla bih i da uključim grejanje na jače — rekla je oborenog pogleda. — Mogu se snaći i bez tebe.

Zaustio je da nešto kaže, ali se predomislio i žurno izašao iz sobe. Erin je gledala za njim sa suzama u očima. Kako da mu stavi do znanja da ga voli? Sada je znala da ga voli. Možda je oduvek bilo tako. Isprva je sve bilo samo izazov, pokušaj da mu dokaže da je ljudsko biće, ali uskoro, nije tačno znala kada, sve se izmenilo. Tokom dugih meseci bola i operacija, pomisao na njega davala joj je snage da izdrži. Tako je želela da mu se javi, da ga pozove da bude pored nje! Ali. Brus ju je ubedio kako je Tim prezire, kako ne želi ništa da ima sa njom i kako ne bi želeo da ima ikakvog dodira sa invalidom. Zato se povukla u sebe i počela da optužuje Tima kao glavnog krivca što joj se sve to desilo. No, jedan pogled na njega bio joj je dovoljan da shvati kako se samo zavaravala. Ponovo je želela da bude uz njega, da razgovara sa njim da ga dodiruje. Sada je znala da ga voli. ali nije znala kako to da mu kaže. Svaki put bi ga prosto oterala od sebe nekim nesrećnim izborom reči i izgledalo je da nema načina kako da mu pomogne da zaleći sopstvene rane.

Kako su dani prolazili, sve se samo pogoršavalo. Tim ju je jednostavno ignorisao. Bio je sve mračniji i grublji, i to na samo sa njom. I Hoze i Končita počeli su da osećaju da se nešto događa. Hrana nije bila dobro začinjena, kafa je bila suviše slaba, njegov auto nije bio dobro opran. stepenice su bile prašnjave . . . sve mu je smetalo. A kad nije besneo zbog toga, bio je zaključan u svojoj radnoj sobi. Nije ni dotakao Erin od dana kad su otišli u San Antonio. Izgledalo je da je više ne želi, a i ona se osećala napušteno i odbačeno.

Nekoliko dna pred Novu godinu. Erin je počela da primećuje koliko se sama izmenila od dolaska na farmu. Redovno je radila vežbe, iako joj Tim više nije pravio društvo i vidljivo je napredovala. Mogla je da hoda bez štapa. Lice joj se ponovo rumenelo i dobila je na težini. Sve više je ličila na manekenku koju je Brus dovodio na imanje. Međutim, što ja postala lepša. Tim je bio sve bešnji.

Video je kako se brzo oporavlja i verovao je da će otići čim bude ponovo mogla da se vrati svom starom poslu, a njega će ostaviti samog. Ponavljao je sebi da je to znao od samog početka. ali to mu nije nimalo pomagalo.

Konačno je jednog jutra odlučio da je vreme da se suoči sa Erin i sa samim sobom. Uputio se u dnevnu sobu, jer je znao da je ona tamo i da vežba. Zaustavio se na vratima i pažljivo je pogledao.

Kad ga je Erin ugledala, brzo i graciozno je ustala. Više nije bilo onog приметnog napora u njenim pokretima.

— Izvoli — učtivo je rekla — želeo si nešto? — Osećala se kao da razgovara sa strancem.

On ju je pogledao onako kako ju je gledao nekada, dok je dolazila ovamo sa Brusom: sumnjičavo i oprezno. Pocrvenela je.

— Nije loše — zaključio je i zapalio cigaretu. — Popravljaš se.

— Ne ismevaj me — tiho je rekla. — Nisam kriva što ovako izgledam.

— Ni ja.

Pažljivo ga je pogledala i iznenadila se kad je primetila koliko je smršao i ubledeo. — Nešto nije u redu? Ne između nas dvoje nego uopšte?

— Po čemu vidiš?

— Izgledaš zabrinuto.

— Imam finansijskih problema. Možda bi trebalo reći da mi imamo finansijskih problema, gospodo Vejd.

— Je li ozbiljno?

— Prilično. Uložio sam dosta novca u zalihe stočne hrane za zimu, ali firma od koje sam ih naručio bankrotirala je, pa sad nemam ni novac ni hranu. Sada ću morati da prodam deo stoke da bih za ostatak ponovo kupio hranu. I cene su trenutno vrlo nepovoljne za prodaju. To pomalo liči na rušenje domina. Kad jedna krene, sve ostale padaju za njom. Trebaće mi puno živaca i još više savetovanja sa advokatima. U najgorem slučaju, izgubićemo polovinu imanja.

— Pa, i nije tako strašno kad se zna koliko je. I dalje će ti ostati puno.

— Možeš li živeti sa polovinom tela?

— Upravo to činim, zar ne?

To je stavilo tačku na njihov razgovor. Po ko zna koji put, Tim se bez reči okrenuo i napustio sobu. Erin je osetila da joj se oči pune suzama. Kad bi bar jednom mogla da završi razgovor sa njim!

To je bila najjadnija Nova godina koje se sećala. Zapakovala je Timov prsten u pet kutija i svaku posebno umotala u šareni papir za poklone. Pitala se šta će on reći kad vidi prsten. Uostalom, ako mu se ne dopadne, može ga vratiti u radnju i povratiti bar deo novca koji mu nedostaje, pomislila je sa gorčinom.

Novogodišnju večeru pojeli su gotovo ćutke, više razgovarajući sa Končicom koja je unosila jela, nego jedno s drugim. Kad je izbila ponoć, ušao je i Hoze pa su zajedno ispili šampanjac i počeli da otvaraju poklone. Erin i Tim su dobili po lep šal koji je Končica sama isplela. Končica je dobila komplet maramica od Tima i srebrnu kutijicu od Erin, a Hoze kravatu i novčanik.

— Hvala lepo — nasmešila se Končita. — Možemo li sad da pođemo do moje sestre i ostanemo tamo do jutra? I onako ovde više nismo potrebni.

— Samo napred — rekao je Tim.

Končita i Hoze su se još jednom zahvalili na poklonima i požurili prema izlazu. Erin je čula kako se za njima zatvaraju vrata. Sada je bila sama sa Timom, po prvi put otkako su kupili jelku.

XVI

— Kupila si mi poklon? — sumnjičavo je upitao Tim kad je video dva paketa pod drvetom.

— Da.

— I ja sam kupio nešto za tebe.

Nastupila je napeta tišina. Erin se pitala kako će on reagovati kad vidi prsten, ali nije se usudila da išta kaže.

— Pa, da vidimo — konačno je rekao on i podigao svoju kutiju.

Pažljivo je otvarao jedan po jedan papir i jednu po jednu kutiju, sve manju i manju. Kad je otvorio najmanju i pogledao unutra, vidljivo je prebledeo.

Erin je žurno klekla pored njega na pod. — Izvini. To je bilo glupo — počela je i pokušala da mu uzme prsten.

On ju je sprečio. — Stavi mi ga — rekao je promuklim glasom.

Erin se iznenadila, ali ga je poslušala. Prsten je savršeno odgovarao po veličini. Pažljivo ga je pogledala u oči. — Time . . . ne smeta ti?

Umesto odgovora, Tim se polako nagnuo i poljubio je sa toliko nežnosti da joj se grlo stegnulo. Prošlo je toliko vremena otkako su se poslednji put poljubili. Poželela je da podigne ruke i zagri ga, ali nije se usuđivala da ičim naruši čaroliju trenutka koja je svakog momenta mogla da nestane.

— Hvala — šapnuo je Tim kad su se razdvojili.

— Nema na čemu... kupila sam ga kad smo išli u San Antonio.

— Od čega? Nisi mi dala da te kreditiram.

— Imala sam ... svoju uštedevinu.

Ponovo je pogledao prsten. — Ovo je bilo prilično skupo, Erin. A sada, izvoli, ovo je za tebe.

Erin je polako otvarala paketić, istovremeno sa nestrpljenjem i strepnjom. Izvadila je potpuno isti, samo manji prsten od belog zlata, sa malim opalom, koji joj je savršeno pristajao.

— Time. . . divan je. Hvala ti. — Pokušala je da ga poljubi, ali on se izmakao.

— Drago mi je što ti se dopada.

— Samo, sad smo se oboje istrošili Kako stoje naši materijalni problemi?

— I dalje je prilično gadno.

Erin se zamislila. Pošto je redovno vežbala, sad je skoro normalno hodala. Pošto je još uvek poznavala mnogo ljudi vezanih za njen posao, možda bi mogla da se vrati manekenstvu i zaradi dovoljno da mu pomogne.

— Znaš, nešto sam razmišljala — počela je sa oklevanjem. — Svakog dana mi je sve bolje. Uskoro bih mogla da se vratim u Njujork i stupim u kontakt sa svojim ranijim poslodavcima.

Tim se ukočio. Znači, tako. Ponovo je osetila svoju lepotu. Nedostajao joj je stani život i želela je da ga nastavi. On je bio dobar dok se osećala bedno, ali sad su joj sigurno zanimljiviji sladunjavi manekeni i bogataši koji se motaju oko njih. Sad je, bar znao da ga nikad nije ni volela, kao što se nekoliko puta ponadao. — Ako to želiš, samo izvoli — nemarno je rekao. — Nije to loša ideja.

Erin je znala da je samo takvu reakciju i mogla očekivali, ali ipak je osetila bol. — Naravno, ne mogu smesta da krenem. Potrebno mi je još malo vremena.

— Čekaj do proleća ako hoćeš. — Glas mu je zvučao ravnodušno, ali pogled mu je bio skoro molećiv.

Na nesreću, Erin ga nije gledala u oči. — Ne moram toliko dugo. Za nekoliko nedelja ću biti spremna.

— Kako god želiš. Zapalio je cigaretu i zagledao se u prsten. Mora da je ipak osećala nešto prema njemu kad mu je to kupila. To će ga progoniti do kraja života, sad kad mu ostaju samo sećanja. U kojem trenutku je uspeo da je izgubi?

Verovatno još onda kad ju je oterao od sebe ne znajući da nosi njegovo dete.

— Želela si da umreš, zar ne? — iznenada je upitao.

— Molim?!

— Posle nesreće si želela da umreš, je li?

Kako je mogao" da zna tako nešto? Erin nije želela da razgovaraju o tome. Sigurno će se opet još više udaljiti jedno od drugog, kao i svaki put kad bi se pomenuli saobraćajna nesreća ili Brus.

— Mislila sam da je moj život završen — polako je rekla. — Neko vreme mi uopšte nije bilo stalo da preživim.

Tim ju je pažljivo posmatrao. Ponovi je imala glatku, rumenu kožu i sjaj u očima. — Pretpostavljam da si me mrzela i proklinjala kad god bi pomislila na mene — promrmljao je.

— Želela sam da te pozovem — pocrvenela je Erin.

Tim se ukočio u mestu. Mora da je pogrešno čuo. — Šta si želela .. ?

— Da te pozovem. Skoro sam to i učinila, ali Brus me je ubedio da to ničemu ne bi vodilo, jer ti sigurno ne bi hteo da razgovaraš sa mnom ...

— Doleteo bih do tebe.

— Već sam i sama došla do tog zaključka, ali prijatno je još jednom čuti kako to govoriš. Sada je sve to kao ružan san. Mrzela sam te bez razloga zato što je Brus bio ljubomoran na tebe. Kao što vidiš, ipak sam mu verovala.

— Imala si puno pravo da mu poveruješ. Bio sam užasno . surov prema tebi.

— Zašto? Zaista si bio takav zato što si me želeo?

— Naravno — promrmljao je on i videlo se da se opet vraća u svoju školjku.

Kad bih makar jednom uspela da ga potresem pomislila je Erin, da ga sprečim da se povuče kad se u razgovoru pojave osećanja. Pitala se šta bi se desilo ako bi bez ikakvog uvo- da otkopčala bluzu pred njim.

Tim je pošao ka izlazu, ali je pred vratima zastao i pogledao je. — Imam novo ždrebe u štali. Hoćeš li da ga pogledaš?

Poziv je bio neočekivan i Erin je osetila uzbuđenje. Stidljivo se nasmešila. — Da, volela bih.

— Treba ti jakna. Napolju je hladno.

Pošla je za njim, trudeći se da korača polako i da ne hramlje. Kad joj je Tim pružio bundu od jagnjeće kože, morala je da se nasmeje. Mora da je bila njegova. jer je bila ogromna. — Neću moći da hodam u tome — pobunila se.

— Čini mi se da nemaš zimski kaput — odvratio je posle kratkog oklevanja. — Pre neki dan nisam mogao da nađem ništa slično u tvom ormaru.

Erin se nasmešila. — Imala sam dugačku bundu od vizona, ali sam je prodala posle ... posle... oh, Time. nemoj! — uzviknula je kad je videla bol na' njegovom licu. — Shvati da je to prošlo i da se ništa ne može izmeniti.

— Voleo bih da može. Ne znam šta bih dao samo kad bih mogao da izbrišem to.

— Hajde, pridrži mi taj šator da ga obučem. Paziću da se ne sapletem o ivicu.

Tim je uspeo da se nasmeje, mada pomalo na silu. No, i to je bio napredak. Uzeo ju je za ruku i poveo kroz ledeno veče prema prostranoj, modernoj štali.

Erin je iznenađeno zastala pred pregradom u kojoj je uz majku nesigurno nabadalo nogama mršavo, još vlažno, potpuno crno ždrebe.

— Rodilo se sinoć — ponosno je rekao Tim. — Za mesec dana ga nećeš prepoznati kad počne da jurca po koralu.

— Ti voliš svoje životinje, zar ne?

— Lako je voleti ih. Ne mogu da te povrede, osim ako ih sam ne navedeš na to.

— Za razliku od ljudi.

— Naučio sam to još kao dečak. Svi koji se razlikuju postaju proganjani.

— A ti si se razlikovao?

— Još pitaš? Pogledaj me. Ružan i neraspoložen. Kome bih se dopao?

— Nisam primetila da si neraspoložen.

— Je li? Znači da u poslednje vreme nismo mnogo razgovarali.

— Naravno, kad si me izbegavao. Jedino me još nisi zamolio da odem.

— To ne mogu. Ti si suvlasnik imanja ... i moja žena.

— Samo na papiru.

— Posle San Antonija nije bilo tako — rekao je prigušenim glasom.

— Imaš pravo. Posle San Antonija nije bilo nikako.

Erin je iznenadila i samu sebe kad je pustila da joj bunda sklizne sa ramena. Pogledala ga je u oči i počela da otkopčava bluzu.

— Šta to radiš? — zaprepastio se Tim, ali gledao je nje- ne grudi. a ne lice.

— Dobila sam u težini. Pomislila sam da bi trebalo da se i sam uveriš u to.

Pustila je da joj bluza sklizne niz ruke. Sada je stajala pred njim, napola svučena, podrhtavajući, ali ne od 'hladnoće. Polako mu je prišla i počela da otkopčava i njegovu košulju. — Oh, Time ... — promrmljala je kad je osetila njegove ruke kako je grle.

— Koža ti je vrela — promrmljao je Tim.

— I tvoja je ... želim te, Time.

— Znam ... i ja želim tebe.

— Ovde ... možemo li?

— Čini mi se da ćemo morati — odgovorio joj je, podrhtavajući od uzbuđenja. Sagnuo se, podigao je u naručje i počeo da je ljubi.

Erin se pripila uz njega. — Niko neće naići, zar ne?

— Niko nas neće ni videti ni čuti. — Spustio ju je na noge da bi prebacio preko gomile sena cebe koje je visilo na zidu, a onda ju je spustio na ležaj i polako joj svukao suknju, ljubeći svaki milimetar kože koju je otkrivao. Erin je počela da drhti od potrebe za blizinom njegovog tela.

— Time ... Time ...

Čula je i njegov šapat kako se stapa sa njenim.

XVII

Dugo su ležali zagrljeni na ležaju od sena i slušali kako se disanje usporava. — Nisam znala da može biti i ovako — promrmljala je Erin.

— Nisam ni ja, ali sada znam da uvek može biti tako. A znaš li zašto?

Odmahnula je glavom, smešeći se.

— Zato što ovo nije bio seks nego vođenje ljubavi. Erin, to je bilo divno.

— Jeste, Time, ali zašto ... zašto nas oboje kažnjavaš zbog onog što se desilo? Zašto mi ne daš da spavam sa tobom? Zašto ne možemo imati pravi brak?

On ju je privio još bliže uz sebe. — Da li zaista to želiš? Pravi brak? Mislio sam da želiš da se vratiš na posao.

Ugrizla se za usnu. Nije bila sigurna je li ovo pravi trenutak da mu kaže šta oseća, da ne želi da ode od nje, da želi da mu rodi dete i da ostari sa njime?

Odvažila se. — Time ... mogla bih da prestanem sa pilu- lama. Osetila je da se trgao, ali sad više nije bilo povratka. — Mogli bismo imati dete.

Tim je zaustavio dah. Da li je to zaista želela? Da li je to bilo osećanje krivice, ili sažaljenje, ili . . . Možda je zaista želela dete, njegovo dete? Želeo je da prihvati ovu ponudu, očajnički je to želeo. No, dugovao joj je priliku da se vrati svom starom životu, da se uveri šta zaista želi. Dugo je bila nesposobna da vodi život na kakav je navikla i imala je mnoga gorka sećanja. Može li da iskoristi njenu trenutnu slabost, zbog koje bi oboje mogli da požale kasnije, kad se ona sasvim oporavi?

Podigao je glavu i zagledao joj se u oči. — Ne još — tiho je rekao — ne sada. Spavaćemo zajedno ako to želiš, jer ja već odavno čeznem za tim. Vodićemo ljubav, ali dete... ne još. Prvo treba da se vratiš u Njujork, svom starom životu. Tek kad ga ponovo okusiš i kad ja isplivam iz finansijskih problema, možemo da donosimo tako važne odluke.

Erin ga je ispitivački posmatrala. Da li je to bio pošten predlog ili izvlačenje? Da li je možda želeo da ostane slobodan? Možda ju je sve vreme samo sažaljevaao?

— Dobro — konačno je rekla. I time bi trebalo da bude zadovoljna. On ju je želeo i od toga se moglo početi.

Vratiće se u Njujork, a posle će se vratiti kući i time mu pokazati da joj ne smeta njegov izgled da ga i dalje voli i pored toga što bira između njega i gradskih lepotana. Nasmejala se za sebe. Dobiće ga na kraju. Sad je bila sigurna u to. Lice joj je zračilo lepotom.

— Vidi je samo — nežno je rekao Tim, posmatrajući njeno nago telo. — Usred zime.

— Vidi ti sebe — nasmejala mu se.

— Ti si kriva — branio se u šali. — Zavela si me. Svukla si bluzu. Sta sam drugo mogao da učinim kad sam video te prelepe grudi?

— Mogao si da kažeš „ne, hvala“.

— Mora da se šališ.

— Mogu li noćas da spavam sa tobom?

Osetila je da je uzdrhtao. — Naravno, baš sam hteo da te zamolim za to zadovoljstvo.

Duboko, zadovoljno je uzdahnula. — Uopšte mi se ne us- taje . . .

— Ni meni, ali uskoro će jutro i možemo imati posetioce u štali. Hajde, obuci se pre nego što ponovo izgubim kontrolu nad sobom.

— Laskavče — tiho se nasmejala Erin, ali ga je poslušala. — Stvarno, zašto si stavio ćebe preko sena?

— Zato što je to seno sa livade, ne samo od trave nego i od raznih bodljikavih biljaka. Pomisli kako bi se osećala ležeći na tome dok te pritiska moja težina.

Zamislila je i pocrvenela.

Tim se nasmešio. — Volim da te gledam kako crveniš.

Pripila se uz njega da bi makar za trenutak produžila čarolija u novogodišnje noći.

XVIII

Bilo je i dalje nečeg u Timu što Erin nije mogla da dosegne. Kada su vodili ljubav bilo im je divno i provodili su noći čvrsto zagrljeni. No, ta bliskost je postojala samo u krevetu; preko dana on je i dalje ostajao zatvoren i nepristupačan. Posmatrao ju je mršteći se, kao da je zabrinut. Ona je redovno vežbala i iz dana u dan bila je sve snažnija, pa je uskoro došlo vreme da pođe u Njujork, ne zato što je želela da ode nego zato što je Tim verovao da će tako dokazati samoj sebi da se sasvim oporavila.

Odvezao ju je na aerodrom i Erin se celim putem borila sa suzama. Poneo joj je kofer do terminala i otpratio je do čekaonice.

Kad je sve bilo spremno, Erin ga je pogledala u oči. Nije se usudio da joj uzvрати pogled. Bio je siguran da će u njenim očima videti samo sažaljenje. Vraćala se životu koji je volela i možda mu je jedino bila zahvalna što ju je otrgao od apatije. No, nije želeo ni njeno sažaljenje ni zahvalnost, čak ni čaroliju njenog tela pripijenog uz svoje. Želeo je njenu ljubav.

Erin se primakla tik uz njega i u tom času shvatila da je, još od novogodišnje noći u štali, uvek ona bila ta koja je morala da načini prvi korak. Tim bi ležao pored nje u krevetu cele noći ni ne pokušavajući da je dodirne ako mu ne bi sama pokazala da želi da vode ljubav. Bio je to čudan odnos. Davao joj je sve što bi poželežala, od odeće do nežnosti, ali samo ako bi to sama zatražila.

— Hoću li ti makar nedostajati? — upitala je smešeći se. Uzvratio joj je osmeh. — Krevet će mi biti prilično hladan.

— Poslaću ti termofor.

Nežno joj je dotakao obraz. — Ako ti ikad zatrebam, samo me pozovi. Doći ću prvim avionom.

Nasmešila se kad je u njegovom glasu začula prizvuk posedništva. Osećao je potrebu da je štiti. — Dobro — obećala je.

U tom se preko razglasa začuo poziv za njen let. Uplašeno ga je pogledala.

- Sve će biti u redu — nežno je rekao Tim. — Sad si snažna. Neće biti problema.

— Misliš? — Borila se da ne zaplače. — Poljubi me za rastanak, Time — šapnula je.

Sagnuo se, držeći je za ramena i svojim usnama dotakao njene. — Budi dobra — prošaputao je.

— Svakako, kad ti nećeš biti sa mnom — pokušala je da se nasmeje. — Oh, Time ...

Čvrsto ga je zagrlila oko vrata i povukla mu glavu naniže da bi mogla da ga poljubi. Nije se osvrnula na druge ljude koji su ih ljubopitljivo gledali. Prepustila se dodira, gladno ga ljubeći i gubeći se u toploti njegovog tela.

Tim se naglo otrgao od nje. Oči su mu jasno pokazivale želju. Oboje su ubrzano disali.

— Javi se čim stigneš u hotel — promuklo je rekao. — Hoću da znam jesi li stigla bez problema.

— Dobro. — Pogledala ga je poslednji put. Već se osećala usamljeno. — Pazi na sebe.

— I ti.

Nije mogla da mu kaže obične reči pozdrava. Bilo bi suviše bolno. Na silu se nasmešila i pošla prema izlazu sa terminala. Nije se osvrnula.

Put je bio kratak ali naporan. Uglavnom ga je provela plačući. Noga je uopšte nije bolela. Osećala se zdravijom nego ikada ranije, ali samo fizički. Srce joj je bilo slomljeno. Želela je Tima, a on ju je skoro oterao od sebe. Svakako je više nije voleo.

Čim je ušla u hotelsku sobu, telefonirala je na ranč, ali razgovor je bio kratak. Tim kao da je bio u žurbi. Samo ju je podsetio da mu se javi ako joj zatreba, a onda je objasnio da ima puno posla i prekinuo vezu.

Dugo je gledala u slušalicu koju je i dalje držala u ruci. Osećala se odbačenom. Plakala je sve dok nije zaspala.

Sutradan ujutro osećala se znatno bolje i bila je besna na Tima što nije smesta doleteo da je vrati kući, što joj nije rekao da ne može da živi 'bez nje. Morala je da se nasmeje sopstvenoj naivnosti. Tim nikad ne bi uradio ništa slično. Njemu niko nije bio potreban.

Pošla je u agenciju u kojoj je nekad radila i razgovarala sa svojim menadžerom. Čovek je bio iznenađen koliko se brzo i potpuno oporavila i smesta joj je ugovorio probna snimanja na nekoliko mesta. Nedelju dana kasnije, Erin je radila punom parom.

Dani su joj ipak jednolično prolazili. Život koji joj je nekada delovao tako uzbudljivo, sada se pretvorio u praznu rutinu. Neprestano je razmišljala o ranču i Timu. Nedostajao joj je osećaj prostranstva i slobode, mir i tišina prirode. Nedostajala joj je Končitina pažnja i sveže cveće kojeg je

svakog dana kuća bila puna. No, najviše joj je nedostajao dodir Timovog snažnog tela u noćnoj tami, njegova toplota dok je privlači uz sebe i njegov čvrst zagrljaj u snu. Nedostajalo joj je da ga posmatra kako radi oko stoke, čeznula je da čuje zvuk njegovog glasa u predvečerja, odjek njegovih koraka dok ulazi u kuću na večeru. Nedostajali su joj njegovi tako retki osmesi i divlja glad sa kojom je vodio ljubav. Čak su joj nedostajale i njegove grube crte lica. Pitala se šta li bi on pomislio ako bi mu poslala pismo i rekla mu da je najprivlačniji čovek kojeg je ikada upoznala. Verovatno bi spalio pismo, uveren da je htela samo da ga povredi.

Svakoga dana je naporno radila da bi uveče bila u stanju da zaspi dubokim snom bez snova. Svakih nekoliko dana telefonirala na ranč, ali Tim je svaki put bio u žurbi. Nikad nije pristajao na razgovor, tako da bi razmenili samo nekoliko primedbi o poslu i vremenu. Nije je pitao kada će se vratiti. Nije je pitao ni da li će se vratiti. Kao da mu uopšte nije bilo stalo do nje.

Postepeno je počela da se brine. Možda je Tim zaključio da mu je život prijatniji bez žene u kući. Možda je shvatio da osećanje krivice i sažaljenja nije dovoljno da bi brak mogao da traje. To ju je sve više opsedalo i jednog dana su joj usred snimanja suze potokom potekle niz obraze.

Fotograf je napravio pauzu i poslao je na kafu i sendvič, misleći da je iscrpljena. I bila je, ali ne fizički nego od napetosti koju je osećala.

XIX

Izdržala je još nekoliko nedelja; sve do početka proleća; a onda više nije osećala bol zbog Timove ravnodušnosti nego pravi bes.

Jednog jutra probudila se puna odlučnosti. Umesto na snimanje, požurila je na aerodrom i uhvatila prvi avion. Bilo joj je dosta ove igre ravnodušnosti. Ako Tim hoće da se razvede, neka samo izvoli, ali neka joj to i kaže umesto da se tako ponaša prema njoj!

No, čak i dok je razmišljala o tome, osećala je hladnu jezu negde duboko u sebi. Volela ga je. Pomisao da će provesti ostatak života bez njega bila je zastrašujuća.

Sve je počelo na pogrešan način, iz pogrešnih razloga. Nije više krivila Tima za sopstvene nevolje. Nije smela da poveruje Brusovim lažima. Trebalo je da pita Tima jesu li te priče istina. I trebalo je da ga natera da je sasluša onog dana kad je došla da mu kaže za bebu, a ne da na prvu njegovu hladnu reč sedne u auto i odveze se, slomljenog srca. Da je tako postupila, oh bi je verovatno smesta zagrlio i zaprosio, i imali bi svoju bebu ...

Sa naporom se pribrala. To je bilo završeno. Ništa se nije moglo izmeniti. No, sad je trebalo nastaviti život, sa Timom ili bez njega, ali tako

da zna na čemu je. Bilo joj je dosta ovog izigravanja braka, mada je duboko u sebi znala da ni potpuni rastanak ništa ne bi izmenio. Suviše je volela Tima da bi mogla da pogleda nekog drugog muškarca.

Na aerodromu je niko nije sačekao, pošto nikome nije javila da stiže. Iznajmila je auto i dugo i polako vozila prema ranču.

Kad se parkirala pred kućom, duboko je uzdahnula i osvrnula se. Timov auto je bio tu. Naravno. On je mogao otići nekuda i na konju ili vozilom za snabdevanje, ali imala je osećaj da je Tim negde u blizini.

Kad je izašla iz aula, primetila je grupu ljudi okupljenih oko korala. Pošla je prema njima. Znala je koga posmatraju. Nije znala kako, ali bila je sigurna da to Tim kroti nekog novog konja.

I zaista, čim se približila, videla je visoku, snažnu priliku svog muža u izlizanim farmerkama kako čvrsto sedi na leđima divlje životinje. Lice mu je bilo otvoreno, puno zadovoljstva i muškog ponosa, a konj se pod njim polako zamarao i smirivao, dok su kauboji okupljeni pored korala dovikivali ohrabrenja i navijali za svog gazdu.

Kad je konj, konačno zadihan i prekriven znojem, poslušno pošao u krug po koralu, Tim je sa lakoćom iskočio iz sedla, potapšao životinju po vratu i predao je u ruke svojih pomoćnika. Erin ga je netremice posmatrala, sa rukama na leđima. Odavno se nisu videli i osećala je da se u njoj budi želja. Tim je zaista bio muškarac od glave do pete.

Naglo se okrenuo, ugledao je i ukočio se u mestu. Pre no što je stigao išta da kaže, Erin je prkosno podigla glavu.

— Pa? — upitala je ljutito. — Mogao bi makar da mi kažeš „zdravo“, čak i ako nisam dobrodošla. I kad smo već kod toga, hvala ti na pismima i razglednicama i telefonskim pozivima. Uživala sam u njima!

Tim je preskočio ogradu korala i zaustavio se pred njom, i dalje je posmatrajući sa nevericom. — Dobro došli kući, gospođo Vejd — rekao je ironično, ali pogledom je prelazio preko nje sa toliko pažnje da se osećala kao da je miluje. Videla ja da je i njemu vreme rastanka bilo predugo i da je i sam želi.

Za Tima je saznanje koliko se Erin prolepšala bilo neprijatno. Bila je prava manekenka. Koliko je samo muškaraca obletalo oko nje tamo u Njujorku! Je li spavala sa nekim? Verovatno nije zasad, ali znao je da će je svakako izgubiti ako bude otišla u veliki grad.

— Jesi li došla po svoje stvari? — upitao je paleći cigaretu.

— Mogla bih i to, pošto vidim koliko sam dobrodošla.

— A šta si očekivala, duvački orkestar? Celog života sam bio sam u ovoj kući. Dopalo mi se da to opet osetim, ako te možda interesuje.

— Ni Njujork nije nezanimljiv — uzvratila je pogodena.

— Divno se provodim! Zapravo, radim svakog dana i stalno odlazim na prijeme i bankete.

— Znači, našla si nekog drugog, zar ne? Nadam se da je bogat. Trebaće mu dosta novca da bi te zadržao.

— Jesam li ti ikada uzela makar jedan dolar, Timoti Vejde? — Podigla je glas.

— Timoti? — Red Dejvis je promolio glavu iza ograde korala.

— Umukni — obrecnuo se Tim bez osvrtnja.

Red se šaljivo naklonio, ali je zaista začutao.

— Sram te bilo, vičeš na svakoga. Ovde niko nema prava na sopstveno mišljenje, zar ne? — Erin je osećala da u njoj raste bes.

— Ne moraš me naglas oslovljavati tim glupim imenom

— ljutito je uzvratio Tim.

— Aha, znači. stidiš se svog punog imena? Čuvaš ga kao ružnu tajnu? — Osvrnula se po koralu. Kauboji su se pravili da su jako zaposleni, ali su vrlo pažljivo slušali. — E, to više i nije tajna.

— Zašto ne odeš da spakuješ svoje kofere?

— Pa, mogla bih, pošto vidim da ovde nisam poželjna. Zašto si se uopšte i ženio?

— Zato što nisam hteo da Vard Džesap napravi od mog imanja rafineriju nafte... i pomalo iz sažaljenja. Bila si spremna za otpad kad si se pojavila ovde.

— A sad, zahvaljujući tebi, imam divnu budućnost pred sobom! Uživam u svom poslu! Šetkam se po pozornici i puštam da se debele bogatašice zavaravaju kako će u haljinama koje im pokazujem izgledati lepo kao ja! Obožavam da me pipkaju krojači i požuruju voditelji revija i da se znojim pod reflektorima i da mi stalno popravljaju frizuru! Divno je vratiti se u prazan stan i celog vikenda čekati da zazvoni telefon!

Kauboji su jedva zadržavali smeh. Erin se nije osvrkala na njih. — Sad mi je dosta toga! Ponudili su mi reviju na Azurnoj obali! Direktor je Francuz i zaljubljen je u mene! On je visok, vitak i privlačan i poći ću tamo!

— Ni slučajno — uspeo je i Tim da dođe do reče.

— Je li? A što? Zato što te volim? E. baš zato što te volim ne mogu više da živim ovako! Htela sam da ti budem prava žena, da budem uz tebe, o tome sam sanjala još od prvog dana kad sam te ugledala, ali ovo ničemu ne vodi! Tebi uopšte nije stalo do mene! Gluplji si od najglupljeg konja na imanju, čak i od onih kaktusa pred kapijom ranča ako si mislio da ...

Tim više nije slušao. Čuo je ono o čemu je mogao samo da sanja. Nije se usuđivao ni da se makne, da se ne bi slučajno probudio i ustanovio da je sve bila samo prazna varka.

Rekla je da ga voli.

Bez razmišljanja je zakoračio, podigao je u naručje i počeo da je ljubi.

Erin je čvrsto zažmurila kako bi sprečila suze da joj poteknu niz obraze. Po njegovim pokretima osetila je da su ušli u kuću i uputili se prema spavaćoj sobi.

Tim ju je spustio na krevet i legao pored nje. — Otvori oči — naredio je.

Poslušala ga je. Pred licem joj je blago podrhtavala Timova šaka... sa prstenom na srednjaku. Njenim prstenom. — Da li ti ovo išta govori? Nisam ga skinuo od dana kad si mi ga ti stavila na prst! Ili moram da ti kažem?

— Moraš — šapnula je, mada je znala o čemu će biti reči.

— Volim te, Erin. Voleo sam te od dana kad si prvi put ušla u ovu kuću, onako sitna i nasmejana. Voleo sam te dok si izlazila iz sobe u kojoj smo prvi put vodili ljubav, ali sam se bojao da to i samom sebi priznam

Voleću te do smrti. I posle toga.

Počeo je da je miluje, a Erin je pokušala da se pribere. Nije uspela. Njegov dodir je ponovo pleo čaroliju oko njenog tela i uma. Duboko je uzdahnula i prepustila mu se.

XX

Ed Džonson je još jednom proverio sadržaj svoje aktovke pre nego što je zakucao na vrata Vejdovih. Otvorila mu je Končita, smešeći se od uva do uva.

- Šta se dešava u ovoj kući, Končita ?

- Nikad ne biste poverovali, senjor! Tolike promene! Tolike divne promene!

Ed je i sam mogao da se uveri u to kad je ušao u dnevnu sobu i na njenom podu zatekao Tima sa bebom u naručju.

Tim nije ni pokušao da ustane.

- Dobro jutro – pozdravio je

U tom trenutku je iza njega ugledao još jednu bebu. – Danas si ti zadužen za blizance?

- Erin je gore u sobi, ali i ja znam da promenim pelene. Doneo si mi papire za potpis?

- Evo ih. Moram i lično da ti čestitam na brzom oporavku. Prošle godine u ovo vreme bio si na ivici bankrotstva.

- Šta ćeš, trudna žena podstiče čoveka da čini čuda. A blizanci još više.

Koliko su stari?

- Pet meseci. Još uvek ne možemo da poverujemo u njih. Ponekad oboje sedimo i gledamo ih i čudom se čudimo. Ako pridržiš ugovore, mogao bih i ovde da ih potpišem.

— Ne treba — oglasila se Erin sa ulaza. — Dečake ću ja da preuzmem dok se ti baviš poslovima.

Ed je seo i pažljivo posmatrao mladu porodicu. — Neverovatno je kako ste vas dvoje uspeli da izmenite svoje živote.

— Nije neverovatno — odgovorio je Tim tiho. Ed je primetio da sa divljenjem gleda svoju ženu. — Nije ni najmanje neverovatno.

Ed je i sam pogledao Erin i brzo sagnuo glavu da sakrije osmeh. I ona je sa divljenjem gledala Tima.

Sa naporom se pribrao i ustao da pođe. Sa vrata se još jednom osvrnuo i video da su Tim i Erin seli jedno pored drugog, zagrljeni, smešeci se na svoje dečake. Duboko je uzdahnuo i zavrteo glavom. Napolju je još jednom uzdahnuo. Posle ovakvih poseta čovek prosto oseti potrebu da se oženi i izrodi decu. Moraće početi da razmišlja o nastavku svog života. Bebe su tako slatke, a njegove godine se polako gomilaju...

Dok je prolazio kroz ogradu imanja, iznenađeno je pogledao kaktuse koji su tu oduvek rasli.

Bili su prekriveni cvetovima vatrenocrvene boje.

Zamislio se. I najružnije biljke su u stanju da procvetaju najlepšim cvećem.

Samo ako naiđu na dovoljno ljubavi.

K R A J

By Voki